

MUR DE BERLÍN PÀGINES 14 i 15

La muralla que va dividir Alemanya i la seva capital durant quasi 30 anys va caure fa dues dècades. El Mur de Berlín no serà ni la primera ni la darrera frontera política i social que ha assassinat i separat pobles i persones arreu del planeta.

ESPECULACIÓ A CAMBODJA PÀGINA 17

El negoci immobiliari expulsa 30.000 persones de la capital de Cambodja i fa perillar l'existència del llac Boeung Kak. La Lliga per la Promoció i la Defensa dels Drets Humans a Cambodja denuncia que 4.000 famílies seran expulsades.

TROBADA DE MITJANS PÀGINA 21

Prop de 50 mitjans alternatius d'arreu de l'Estat espanyol van participar, el 6 de novembre, a la trobada de mitjans comunitaris desenvolupada a l'Hangar, al Poblenou. Altres espais de Barcelona també van acollir actes de la trobada.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N160

11 de novembre de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La fiscalia vol jutjar un centenar d'estudiants contraris a Bolonya

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Les afectades per les càrregues de 2008 es querellen contra els Mossos

SERGI BERNAL

Manifestació a Perpinyà per la unitat dels Països Catalans

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

La variant de la C-37 de Manresa afectarà l'entorn natural

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

Les deixalleries reben grans quantitats d'aparells i materials útils

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

Les participants a la manifestació multitudinària del 5 de novembre a Santa Coloma es van proveir d'un centenar de xoriços de plàstic com a metàfora de la corrupció

'Cas Pretòria': una trama antiga i sistemàtica

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8-9

La detenció i empresonament de dirigents destacats de la direcció

actual del PSC i de l'antiga cúpula de CiU ha destapat una pràctica antiga i sistemàtica de la majoria d'ajuntaments i empresaris de la construcció.

Gran part dels plans urbanístics de l'Àrea Metropolitana de Barcelona porten el segell d'algun dels presumptes corruptes imputats. La pe-

núltima entrega és aquesta: Macià Alavedra, el Golf de Viladecans i el Futbol Club Barcelona han mantingut una estreta relació comercial.

El pressupost militar espanyol es dispara

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

El negoci armamentista a l'Estat espanyol busca la manera

de disfressar-se, com el camuflatge del pressupost militar mitjançant partides a altres ministeris diferents del de Defensa.

Cent anys de grafisme per la independència

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Des dels primers segells clandestins de la Unió Catalanista

publicats els primers anys del segle xx fins als habituals mocadors amb la bandera estelada, hi ha tot un segle d'història.

Els conductors d'autobusos convoquen més jornades de vaga

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

, estirant del fil

CATALUNYA · DE LES MÉS DE 100.000 PERSONES VÍCTIMES D'AQUESTES BOMBES, EL 98% SÓN CIVILS

Les ONG fan més pressió per prohibir la inversió en bombes de dispersió

Roger Rovira
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Una campanya internacional demana als governs que aturin la inversió en la producció de bombes de dispersió. Tot i que la Convenció d'Oslo de desembre de 2008 per eradicar aquest tipus d'armament ha suposat alguns avanços, a molts dels països que l'han signada -i fins i tot ratificada- encara s'hi inverteixen molts diners, ja sigui a través de les seves entitats bancàries com, fins i tot, a través dels fons de pensions, segons assegura l'informe fet públic per la coalició internacional Cluster Munition Coalition (CMC) i difós a Catalunya per Justícia i Pau, La Fundació per la Pau i el Moviment per la Pau.

Danys personals de manera indiscriminada

La CMC, integrada per prop de 300 ONG de 80 països, denuncia els greus danys personals que aquestes bombes provoquen de manera indiscriminada i, més greu encara, que entre el 5 i el 30% de les municions es mantenen sense esclatar (com les mines anti-persones) i causen nombroses víctimes durant molts anys. El resultat és que ja han causat més de 100.000 víctimes mortals, el 98% civils, a part d'inutilitzar carreteres i camps de conreu, perpetuant les seqüeles dels conflictes. Cal recordar que l'Estat espanyol va arribar a ser el sisè exportador mundial d'aquestes armes. Entitats com Greenpeace i Amnistia Internacional denuncien que, tot i la destrucció de l'arsenal d'armes de dispersió per part de l'exèrcit espanyol, la manca de transparència del govern

Entre el 5 i el 30% de les bombes de dispersió es mantenen sense esclatar i causen nombroses víctimes durant molts anys

impedeix saber si s'ha seguit venent aquest armament a tercers països. En aquest sentit, cal destacar que un dels països que compren més armes a l'Estat espanyol és Israel, que va llençar centenars de milers de bombes de dispersió durant els seus atacs a Gaza i també a Líban (el 90% d'elles quan ja es negociava un alto el foc). Aquestes bombes també s'han emprat a guerres com les de Kosovo, l'Afganistan, Irak, el Sudan i Sierra Leona.

Bombes de dispersió
Característiques i funcionament

L'avió llança la bomba **CBU 87** des d'uns 800 a 1.300 metres d'altitud. El projectil obre les ales retràctils i comença a rotar sobre si mateix.

2,33 m
430 Kg

Les cobertes del projectil s'obren a una altitud prefexada propagant 202 explosius BLU 97 ajudats per la força centrífuga de la rotació.

La bomba **BLU 87** compta amb un desaccelerador que es desplega per controlar el descens i dirigir-la al seu objectiu.

17 cm
1,5 Kg
287 gr d'explosiu

Té la mida d'una llaua de refresc, i compta amb una cuirassa d'acer a l'interior que es fragmenta en 300 trossos en un radi de 12 metres en el moment de la seva explosió.

! Cadascuna de les bombes CBU 87 devasta una zona de 200 per 400 metres amb una vertadera pluja d'explosius. A més, aquestes bombes continuen matant i ferint molt temps després d'acabar el conflicte, dificultant l'ajuda humanitària i impeding el cultiu i la reconstrucció de les zones afectades.

PAÏSOS

Fabriquen i disposen de bombes de dispersió

Disposen de bombes de dispersió

FONT: Greenpeace A. Mateu

El BBVA finança les bombes

El BBVA és l'únic banc de l'Estat espanyol que es troba entre les 138 entitats financeres que sufraguen d'una manera o altra els productors d'aquest tipus d'armament, segons l'informe de la CMC, i ho fa amb un crèdit de 37,5 milions de dòlars a l'empresa Lockheed Martin. Es tracta d'una operació conjunta amb altres bancs que ascendeix a 1.500 milions de dòlars. Altres bancs que operen a l'Estat espanyol i que hi estan involucrats són el Citigroup (571 milions), Barclays (274 milions), Deutsche Bank (393 milions) o AXA

France (1.006 milions). Altres organitzacions, com Setem o l'Observatori del Deute en la Globalització, també senyalen la participació de Caixa Catalunya amb empreses que podrien fabricar bombes de dispersió, com Explosivos Alaveses.

Els autors de l'informe *Les inversions en bombes de dispersió arreu del món: una responsabilitat compartida* han calculat que la participació bancària a la producció de les armes ronda els 20.000 milions de dòlars: 5.000 en préstecs directes, 4.000 en inversions a serveis bancaris i 12.000 en accions i bons.

Tot i que la majoria d'aquestes inversions es duen a terme als Estats Units, que no han signat la convenció d'Oslo, països com la Gran Bretanya, Alemanya o el Japó, que sí l'han signada, lideren aquestes inversions. "No és acceptable la doble moral de, per una banda, prohibir les bombes de dispersió i, per l'altra, permetre que es facin inversions i s'obtinguin beneficis de la fabricació d'aquestes mateixes armes a altres països", afirma Jordi Armadans, director de la Fundació per la Pau. En aquest sentit, cal destacar que el govern de l'Estat espanyol ha subvencionat amb 1,6 milions d'euros l'empresa Instalaza, que podria estar venent el seu estoc de bombes de dispersió (la munició MAT-120) a d'altres països. Per contra, les entitats Banca Ètica (Itàlia) i ASN Bank i Triodos Bank (Holanda) veten les empreses que inverteixen en armes.

Avenços legals a Bèlgica, Irlanda i Luxemburg

Alguns dels avenços més importants en matèria legislativa són les prohibicions a la inversió en bombes de dispersió que s'han aprovat a Bèlgica, Irlanda i Luxemburg i que s'estan debatent a Dinamarca i Noruega. De fet, el govern de Noruega va decidir deixar d'invertir els fons de pensions públics en empreses productores d'aquestes armes l'any 2004 i, l'any passat, s'hi van afegir els governs de Nova Zelanda, Suècia i, també, Irlanda. L'informe no especifica si el govern espanyol, signant de la Convenció d'Oslo, inverteix els fons de pensió en aquestes empreses.

De les 138 entitats que inverteixen en la producció de les bombes de dispersió, 45 pertanyen a països que van signar la convenció

Però malgrat aquests avenços, l'informe destaca que, de les 138 entitats financeres que inverteixen en la producció de les bombes de dispersió, 45 pertanyen a països que van signar la convenció, dinou d'elles a països que fins i tot l'han ratificada després. Destaquen les vuit entitats d'Alemanya, les quinze de la Gran Bretanya o les cinc del Japó. De totes maneres, perquè la convenció sobre les bombes de dispersió entri en vigor cal que 30 països la ratifiquin (actualment, dels 101 països

signants, 23 ja l'han ratificada). D'aquesta manera, l'ús, la producció, l'emmagatzematge i la transferència de bombes de dispersió quedaria prohibida de manera vinculant i, a més, els països signants tindrien l'obligació de donar assistència als sobrevivents i les comunitats afectades per les bombes de dispersió i a netejar les àrees contaminades. "Quan aquest tipus d'arma queda prohibida pel Dret Internacional, esdevé moralment i comercialment inviable, a més d'il·legal, fins i tot pel país que no signen el tractat", as-

Els països signants tindrien l'obligació de donar assistència als sobrevivents i les comunitats afectades

segura Maria Josep Parés, del Moviment per la Pau. S'espera que aquesta Convenció salvi milions de vides, de la mateixa manera que el Tractat de Prohibició de Mines de l'any 1997 pràcticament n'ha extingit la producció. Entre d'altres recomanacions clares cap als estats signants, la coalició d'ONG autora de l'informe insta els governs a assegurar-se que les futures lleis prohibeixin explícitament les inversions en la producció de bombes de dispersió, "que deixin clar que finançar-ne la producció és inacceptable", afirma Thomas Nash, coordinador de la coalició.

> Feta la llei, feta la trampa

Tot i que la Convenció d'Oslo prohibeix la majoria de bombes de dispersió existents, deixa la porta oberta a armes molt similars que, amb tota probabilitat, es coneixeran amb un altre nom. Els requisits perquè les noves bombes de dispersió siguin legals serà que cada projectil contingui menys de deu submunicions explosives (ara en tenen centenars), que estiguin dissenyades per atacar un blanc únic i que tinguin un mecanisme d'autodestrucció i autodesactivació electrònica. Aquest tipus d'armament és molt rendible per la indústria armamentista.

► El negoci armamentista a l'Estat espanyol busca la manera de disressar-se. El camuflatge del pressupost militar mitjançant partides a altres ministeris diferents del de Defensa o el fet que es ratifiqui la Convenció d'Oslo contra les bombes de dispersió, mentre es permet la inversió bancària en els seus productors o la venda dels estocs no liquidats, en són exemples clars. A més a més, l'executiu espanyol ha facilitat que les vendes d'armes cresquessin, any rere any, sovint amb destí a països en guerra o amb conflictes interns.

, estirant del fil

ESTAT ESPANYOL • ÉS EL SISÈ EXPORTADOR MUNDIAL I LES SEVES OPERACIONS COMERCIALS ARRIBEN ALS 900 MILIONS D'EUROS ANUALS

La indústria espanyola cada cop ven més armes, fins i tot a països en guerra

R. R.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

L'exportació d'armes des de l'Estat espanyol creix cada any, fet que l'ha situat al sisè lloc com a exportador mundial. Sovint, aquestes armes arriben a països en guerra, ja sigui a través de la venda directa o a través de tercers països, com per exemple Israel, Colòmbia, Geòrgia, Sri Lanka o els EUA. També reben armes països amb seriosos conflictes amb els Drets Humans, com són l'Àrabia Saudita, Algèria o Angola. El total d'exportacions, segons dades oficials, supera els 900 milions d'euros, el 70% a països de l'OTAN. Amnistia Internacional destaca que les autoritats espanyoles "no han d'assumir que qualsevol transferència a aquests països segueix automàticament els criteris legals i, per tant, no les haurien d'eximir dels controls pertinents. Els EUA, per exemple, reben armes lleugeres que fàcilment acaben en mans privades arran de la manca de control en la venda d'armes que hi ha a molts dels seus estats, a part de les greus violacions que comet a l'Iraq o a l'Afganistan".

Els principals conflictes on es destinen

Segons dades oficials del ministeri, les exportacions al Marroc superen els 110 milions d'euros i consten de bombes, torpedes, coets, míssils i 1.000 vehicles blindats, tot i que les converses sobre el Sàhara Occidental estan aturades. Colòmbia -denunciada pel militarisme d'Uribe-

Segons dades oficials del ministeri, les exportacions d'armes al Marroc superen els 110 milions d'euros, tot i que les converses sobre el Sàhara estan aturades

ha rebut més de 30 milions en armes lleugeres, vehicles tot terreny i aeronaus. Egipte, en estat d'excepció des de fa 27 anys, ha rebut més d'un milió d'euros en municions, bombes i demés. Crida l'atenció el fet que, després de la guerra de l'estiu de 2008, Geòrgia va rebre cartutxos d'escopeta el mes de novembre següent. La llista dels indrets en conflicte on

La ministra Carme Chacón revisa un dels 25 blindats RG-31 de l'exèrcit espanyol

han anat a parar les armes espanyoles és llarga. En cinc anys, Ghana ha comprat armes per valor de quinze milions d'euros per revendre-les a Níger, Togo i Nigèria, que tenen focus armats en algunes zones. Indonèsia o l'Índia -que pateixen conflictes interns- també han rebut armes, igual que Sri Lanka, on les víctimes civils es compten per milers. El Líban, país que allotja tropes espanyoles de manteniment de pau, ha rebut 2,7 milions en armes de caça. I és

que, la venda de material de doble ús continua el seu creixement exponencial dels darrers anys.

La banca espanyola al comerç d'armes mundial
El BBVA finança Boeing, EADS i Thales, líders en el rànquing mundial. A més a més, és accionista de manera directa o indirecta a Indra i Imzize, els principals fabricants de carros de combat i míssils. L'entitat financera també és accionista a Ibè-

Colòmbia, l'Índia, Egipte, Geòrgia, Ghana, Sri Lanka, el Líban o Indonèsia reben armes 'espanyoles'

rica del Espacio, Rymsa i Hisdesat, que tenen projectes de comunicacions militars. Alhora, ha finançat la venda d'armes italianes a països que apareixen a la llista dels prohibits, com Malàisia, per valor de 53 milions, segons dades del Ministeri de Finances italià.

Caixa Catalunya i l'Institut Català de Finances, per la seva part, han finançat la compra de l'empresa SACESA, que compta amb un 40% de producció militar.

ESTAT ESPANYOL • CADA ANY, LA DESPESA FINAL DE L'EXÈRCIT SUPERA LA DESPESA PRESSUPOSTADA

El govern de l'Estat maquilla deliberadament els pressupostos militars

R. R.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La meitat del pressupost militar de l'Estat espanyol, com cada any, queda amagada entre els ministeris d'Indústria, d'Interior i d'Afers Exteriors. Així, mentre el pressupost del Ministeri de Defensa pel 2010 supera els 9.000 milions d'euros (un 6,4% menys que el 2009), el pressupost militar total arriba als 18.000 milions (un 2,4% menys). Cal destacar, però, que cada any la despesa final supera de molt la despesa pressupostada. L'any 2008, la diferència va ser del 16% i, aquest any, amb càlculs fins el 30 de setembre, ja s'ha superat la previsió un 12%. Així, davant la reducció de pressupost per l'any 2010, cal recordar que el pressupost de 2009 es reduïa un 3% respecte l'anterior i, en canvi, el 30 de setembre la despesa real ja el superava un 8%... i fàcilment augmentarà fins a cap d'any.

1.600 milions més del pressupost
L'any 2008, el Ministeri de Defensa va gastar prop de 1.600 milions més del pressupostat. Però l'exemple més paradigmàtic és el de les despeses de les forces militars a l'exterior: pres-

Es van pressupostar a començaments de 2009 amb catorze milions d'euros, però ara ja han superat els 600 milions

supostades amb catorze milions pel 2009, ja han superat els 600 milions d'euros. I és que, el gran debat polític al voltant dels pressupostos mai no es fa respecte la liquidació del final de l'exercici, tal com recorda el Cen-

tre d'Estudis per la Pau JM Delàs en el seu informe anual sobre la despesa a l'Estat espanyol. Per fer front a aquests *extres*, el propi govern preveu els anomenats Fons de contingència, que aquest any superen els 3.700 milions. Les partides que han rebut més injecció d'aquests fons durant els anys 2008 i 2009 són, precisament, les més fàcils de preveure: la despesa de personal, la inversió militar i la despesa corrent. Aquest fet "fa pensar que es tracta d'una assignació insuficient feta de manera deliberada per eludir el debat al voltant de la despesa militar", destaca el Centre d'Estudis. Així, sembla poc creïble la retallada d'un 23,5% en les inversions militars en compra d'armament, construcció d'infraestructures i instal·lacions i en els crèdits R+D militar, el 81% dels quals recau en el Ministeri d'Indústria.

El trencaclosques pressupostari
Les contribucions a organismes militars com l'OTAN depenen del

Ministeri d'Afers Exteriors de l'estat espanyol. Altres partides que, segons recomanacions de la pròpia OTAN, han d'anar incloses al Ministeri de Defensa són les investigacions armamentistes -com les de l'*Eurofighter* i els blindats *Leopard*-, però van a càrrec del Ministeri d'Indústria, com els crèdits per la R+D militar. Aquesta fórmula de separar els pressupostos funciona des de l'any 1997 i ja acumula un crèdit per valor de 14.000 milions euros, dels quals sols s'ha retornat l'1%.

De la mateixa manera, la Guàrdia Civil -sota disciplina militar- no hauria d'estar inclosa a Interior. I les pensions i els salaris dels militars a la reserva tampoc no haurien d'anar a càrrec de la Seguretat Social.

Segons l'OTAN, el Ministeri de Defensa de l'Estat espanyol també hauria d'assumir la mutualitat militar, que en aquests moments delega en altres ministeris.

, impressions

Carles Fornós Ros · Doctor
opinio@setmanaridirecta.info

Sanitat o salut

És trist que després d'una llarga vida professional dedicada a la sanitat pública, s'hagi de concloure que, malgrat els avenços científics i la invasió tecnològica, s'està consolidant una societat malalta.

Aquest raonament és el producte de observar dia a dia el deteriorament en la qualitat humanística dels cuidats mèdics, la burocratització de l'organització sanitària, una productivitat irracional i la inexorable privatització.

Estem immersos en una modernitat plena de contradiccions. Junt a espectaculars millores, supervi-

Una bona sanitat ha d'augmentar el benestar i la felicitat de la població

vència inclosa, hem d'assumir grans desajustaments, genocidis, marginalitats, pobreses i degradacions ambientals. Evidències que obliguen a fer-nos pensar si s'estan fent bé les coses.

Es potencien les individualitats o els hedonismes? El món és més lliure o alienat? S'estimulen les autonomies personals o els utilitarismes consumistes? S'informa o s'adultera el significat de les paraules? Existeix autoritat o autoritarisme de funcionaris? El ser humà és agent o pacient? El món està perdent solidesa.

En aquest marc, parlar de salut significa parlar de desequilibri, d'estress del teixit social. S'incrementen les malalties de l'antiguitat com la fam i les infeccions entre els pobres i es multipliquen les alteracions psicològiques entre els rics:

angoixes, depressions, malalties funcionals, fibromiàlgies...

Una bona sanitat ha d'augmentar el benestar i la felicitat de la població. Es dubta que, a nivell general, s'estigui conquerint, enclaustrats en un sistema món que prima valors com el diner, el guanyar, la competitivitat o l'èxit d'audiència dels medis.

Donem la culpa al sistema, però s'han d'assenyalar polítics, gerents i comandaments sanitaris com a responsables dels déficits a la sanitat

Atenent-nos a Catalunya, la història ens demostra que sols fa uns 50 anys, els professionals sanitaris, els metges com a capdavaners, realitzaren la seva revolució tecnològica. Es va passar d'una medicina intimista, de relació malalt-metge, clínica privada o hospital de beneficència, a bolcar-se en hospitals jerarquitzats com símbol d'un canvi que ens portava a una assistència de caire europeu. Un salt que va coincidir amb interessos polítics i administratius en construir una xarxa sanitària pública a l'abast de tothom.

El gallejat model català va ser canalitzat per les forces dels estaments implicats: polítics, administratius, sanitaris i usuaris, aprofitant

recursos físics existents. Aquest pacte tàcit s'ha anat trencant. El resultat ha comportat la infiltració i domini de les mentalitats burocràtiques en els organismes de poder. Les dinàmiques de despax s'han imposat.

Es dona la culpa al sistema de manera genèrica. Però s'ha d'assenyalar a polítics, gerents i comandaments sanitaris com a principals responsables. Persones que en els darrers decennis, escudant-se en la paraula "democràcia" han fet possible que la participació en el funcionament de les estructures sanitàries esdevingui un simple eufemisme.

L'anomenada *normopatía* esdevé la força motriu de la sanitat actual, manifestant-se de formes diverses: domini de l'esperit comercial i propaganda, consumismes, corporativismes, endogàmies, atomitzacions, el protocol com a mètode, medicines defensives, medicines dels experts, predomini de les espectacularitats i casos excepcionals, la tecnocràcia, les compartimentacions, les al·lopaties sobre els holismes, les agressivitats, prioritzar lo darrer com lo millor. Desapareixen les idiosincràsies i el sentit comú. Un conglomerat acrític que fa plantejar si estem en una acció de servei "per algú" o en la utilització "d'alguns".

Serveixen els apunts que expressa Arendt, perquè els essers humans parlin entre si malgrat el diluvi pugui caure sobre ells. Però també com escriu Habermas, que la gent arribi a ser capaç de desenvolupar institucions pròpies que posin límits a la dinàmica interna d'un sistema econòmic imperatiu i als seus complements administratius que acaparen el poder polític.

Raimundo Viejo Viñas · Activista i professor de Teoria Política a la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

Les dimensions de la polis

Tal com està el pati, la presentació de la CUP Barcelona segurament és una bona notícia. L'establishment que ens governa des de fa dècades no només no ha sabut posar fre als mals de la ciutat sinó que, de vegades, els ha afavorit. Confortablement asseguts sobre l'amenaça que puguin arribar al poder les dretes, Gürtel i Millet, les esquerres no s'han vist en l'obligació de fer gran cosa (i, com a prova, la invisible presència de l'ERC local). No és d'estranyar que els escassos regidors crítics (algú n'hi ha) transmetin sempre la sensació d'estar una mica desllorrigats. Si una CUP Barcelona és capaç de fer les coses d'una altra

manera, queda per veure. Però que en qualsevol cas és alguna cosa que mereix el benefici del dubte.

No obstant això, per a qui ens preocupa la possibilitat de desenvolupar models de democràcia alternatius (directes, deliberatius, participatius...) la presentació de la CUP de dimensions metropolitanas també és una notícia inquietant en termes federals i democràtics.

En termes federals, per l'evident asimetria que pot introduir a un procés que fins ara ha estat operatiu en contextos, no per casualitat, de dimensions molt més reduïdes. I si fins ara les CUP introduïen un estímul per a pensar el decreixement (polític), no sembla molt clar

La presentació de la CUP de la ciutat de Barcelona segurament és una bona notícia. Però no sembla molt clar de quina manera s'evitarà el risc de deriva centralista

de quina manera (per mitjà de quins mecanismes institucionals) s'evitarà el risc de deriva centralista. A més a més, cap a fora de les CUP això es transforma en un problema de cooperació federativa amb les forces diverses d'un municipalisme crític present a l'espai metropolità i que únicament podria trobar acomodació sota alguna forma més o menys dura d'hegemonia del programa ideològic de l'independentisme vintisecular.

En termes democràtics, però, és on la nova CUP planteja interrogants més seriosos. Malgrat que l'organització és més o menys conscient de la necessitat de fer el treball des de baix, encara no ens

ha explicat per mitjà de quins mecanismes procedimentals pensa organitzar el contrapoder veïnal que Barcelona necessita. Coneixent la cultura política activista, el que es pot intuir és que els processos assemblearis s'arrisquen a convertir-se en un joc de capelletes sectàries obsessionades amb construir hegemonies impossibles. Transparència, mandats, rendiment de comptes i responsabilitats (*accountability), rotació, paritat, etc., la llista d'interrogants és massa llarga com per a no preocupar-se. Potser no anaven tan desencaminats els sofistes grecs quan discutien les dimensions en les quals era practicable la democràcia.

Ana Nuevo · Imputada pel desallotjament del Rectorat de la UB

opinio@setmanaridirecta.info

Vèncer la por per transformar

Ja ha quedat enre el rebombori desencadenat arrel d'aquell fatídic 18 de març de 2008. Ja no corren per tots els diaris i canals les imatges d'estudiants, periodistes i demés persones essent empaïtades per un dispositiu policial, diguem-ne desmesurat, ni corre de boca en boca el rumor col·lectiu al voltant del paper que juguen determinats càrrecs polítics o policials.

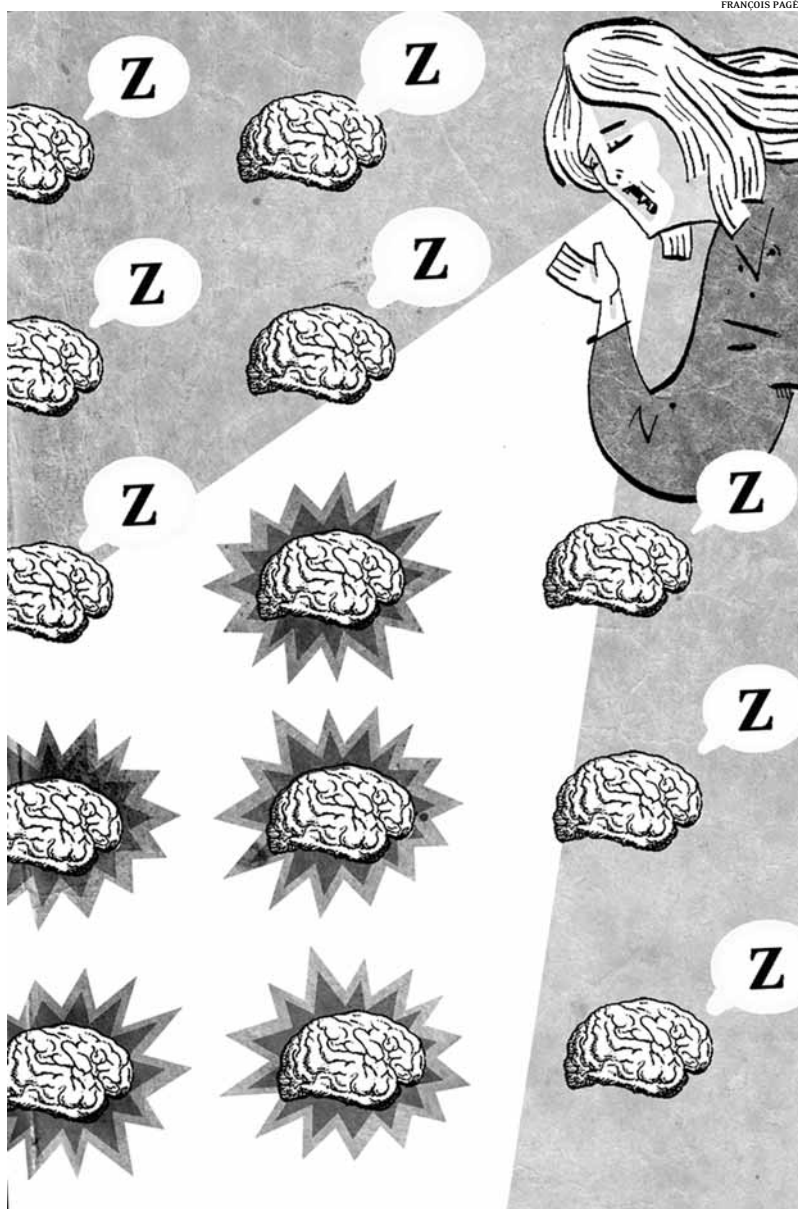
"No et portis malament, mira que sinó t'haurem de castigar". I és que, ja de ben petites, se'ns educa sota aquesta premissa: la *pedagogia de la prevenció* -si se la pogués considerar pedagogia-, basada en la por al càstig. Aquesta prevenció, que se'ns presenta com a *eina* per evitar conflictes, a la pràctica es converteix en una arma que porta implícita la perpetuació de la norma que constitueix l'ordre establert. I quan ens sortim dels paràmetres establerts pel poder polític o judicial -qui crea la norma- se'ns presenta el càstig: 33 expedientades a la UAB, 9 imputades per l'ocupació de la seu d'ERC, 53 imputades al rectorat de la UB, 6 detingudes el 18 març.

Davant de situacions on la norma és imposada sense consultar els seus destinataris i destinatàries, es crea un sentiment de malestar compartit col·lectivament. Aquest genera conflicte cap a qui crea la norma, però sobretot cap aquells i aquelles que no es posicionen respecte aquesta.

Durant el darrer curs acadèmic, grups d'estudiants, professorat i col·lectius sensibilitzats amb la problemàtica de l'educació van posar resistència a la imposició del Pla Bolonya per motius diversos. I precisament per aquest posar en dubte, som nosaltres les que comencem a rebre el càstig amb el que ens amenaven.

Mentrestant només hi ha silenci. Silenci mediàtic, silenci d'estudiants que no volen saber res de mobilitzacions ni de crítiques a la institució i silenci de docents que evadeixen responsabilitats apel·lant constantment a òrgans superiors, tot legitimant l'ordre establert.

Aquelles que hem decidit no retrocedir, provem mitjançant la *pedagogia de la transformació*.

FRANÇOIS PAGÈS

Transformació activa als espais concrets on se suposa que ens trobem amb el conflicte: les facultats en la seva quotidianitat. A la vegada que transformem altres espais on podem desenvolupar una plena biopolítica: ocupant les facultats i rectorats o construint universitats lliures.

Transformació en l'experimentació reinventant la manera d'organitzar-nos a través d'assemblees o canviant el format de manifestació-passeig per manifestacions acabant amb ocupacions d'edificis simbòlics o seues que consideràvem culpables de la precària situació viscuda a les universitats.

Transformació solidaria transcendent més enllà de l'àmbit universitari. Per exemple, la unió de les estudiants de la UAB amb les treballadores acomiadades per la OCE, en lluita per recuperar amb dignitat els seus llocs de treball.

Transformació (ir)responsable, elaborant i difonent una veu crítica amb la reforma. Sabem que és en les nostres accions des d'on podem començar a treballar en l'alimentació de la destrucció-creació, i que són aquestes accions -a vegades destructives, d'altres constructives- les que ens faran cometre errors. Per això mateix crec que, alhora, s'ha de reivindicar el nostre dret a la irresponsabilitat, perquè de vegades dediquem la nostra lluita a aportar arguments per defensar un malestar que en el fons és instintiu; és l'ordre establert que ens ha fet els seus monstres! Tenim dret a cometre errors, és més, necessitem cometre errors per aprendre a transformar.

Deien que amb Bolonya arriba la revolució pedagògica. Sí, d'esquenes a tota la població: fan la revolució de qui més té, més guanya.

Ara ens preparam per encarar un macrojudici, conscients que serem només figurants d'aquest teatre i només podrem denunciar les aliances entre rectores, polítics i policies. El nostre protagonisme està a les facultats, als carrers, construint teixit social, caminant al costat de la gent que, com nosaltres, està precaritzada i cabrejada. I cada dia en som més.

Tomàs Gisbert · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs

opinio@setmanaridirecta.info

L'Europa de les armes

Els mitjans oficials s'han congratulat del fet que, amb tota probabilitat, l'1 de desembre entrarà en vigor el Tractat de Lisboa de la Unió Europea. És temps de recordar que aquesta ha estat la manera de superar l'escull de la no ratificació en diversos referèndums de la *non nata* Constitució Europea però mantenint-ne, alhora, els aspectes més negatius com la política de

seguretat i defensa. Que ningú es pensi que es vol construir una política de defensa independent, autònoma. El mateix text ja s'encarrega de deixar clar que l'Aliança Atlàntica és l'organisme fonamental de defensa col·lectiva i que, en la defensa europea, el primer són els compromisos amb l'OTAN. Establerta la subordinació a l'amic americà, el següent és la consolidació de l'Agència Europea de

Defensa (AED), que té com a missió la millora de les capacitats militars i el reforçament de la base industrial i tecnològica militar dels països membres. Des que va començar a funcionar el 2005, ja ha tingut temps de mostrar-se com un element més del lobby militar industrial, pressionant els estats de la UE per que augmentin la seva despesa en defensa, ja sigui per igualar-se a EUA, ja sigui per augmen-

tar la despesa en R+D de defensa de forma progressiva i exponencial. Perquè d'això es tracta, de seguir destinant enormes quantitats de diners en armes, gairebé el 23% de la despesa militar mundial, la meitat que EUA, com a garantia que res no canviï. Com no podia ser menys, es parla de les missions militars humanitàries i de manteniment de pau, però això s'acompanya de missions de lluita

contra el terrorisme, el que inclou, en paraules del propi Tractat, donar suport a tercers països per combatre'l al seu territori. Formulació que no es nova i ja s'ha fet servir altres vegades per justificar intervencions imperialistes en guerres com les de Vietnam o l'actual d'Afganistan, perquè, si els governants d'aquests països demanen ajuda, què importa que puguin ser corruptes o falsegin eleccions?

EDITORIAL

El 'cas Pretòria': tot era normal

Tots els encausats del cas Pretòria són homes exquisidament encorbats i clients habituals de les elits més selectes de la societat catalana: el Cercle del Liceu, el Club de Golf de Sant Cugat o el Club de Polo de Pedralbes. Lemmanament, detenció i posterior empenyament dels històrics dirigents de CiU Macià Alavedra i Lluís Prenafeta i dels influents capitans del PSC Bartomeu Muñoz i Manuel Dobarco ha estat un veritable xoc per la seva classe social. El jutge Garzón ha actuat basant-se en raons poc clares, més aviat vinculades a la seva continuïtat com a magistrat de l'Audiència Nacional (cal recordar que arran d'altres instruccions judicials té dos expedients oberts al Consell General del Poder Judicial i, per tant, té un interès especial a pressionar el govern Zapatero), però ha posat el dit a la nafra. Ben aviat, han sortit les veus -temeroses que l'operació Pretòria tingui una segona i una tercera fase- que han volgut destacar la desproporció de tot

plegat i han aduït que les operacions en gran part eren legals. Precisament, aquest és el *quid* de la qüestió. Durant trenta anys, la gran majoria d'empresaris de la construcció i regidors d'urbanisme han construït una mena de regnes de taifes on tot ha acabat normalitzant-se. Les pressions, les coaccions, els xantatges i les comissions sota mà eren el pa de cada dia. Però tot era normal. Ara, quan uns quants religiosos han entrat a la presó, continuen dient que tot és normal. La normalitat del qui roba a la societat perquè unes lleis que amparen l'especulació li ho permeten. En honor a la veritat, cal menystenir el paper de Garzón en tot plegat i és indispensable posar sobre la taula el treball lent, incansable i persistent de les desenes de plataformes i entitats que denuncien l'especulació legal des de fa dècades. Des d'ara, un homenatge a les activistes del Caufec, el Quart Cinturó, la MAT, Collserola, el Forat de la Vergonya, el Miniestadi, el Bon Pastor i tants d'altres.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Amadeu Casellas o el silenciament de la rebel·lia

Alfonso López Rojo
directa@setmanaridirecta.info

Una de les qüestions més notòries que ha acompanyat en el temps les accions de protesta d'Amadeu Casellas és el silenci cruel que han guardat sobre elles els mitjans de comunicació en general i la premsa generalista en particular. El pres ha hagut de mantenir dues llargues vagues de fam -i el seu grup de suport ha hagut de radicalitzar la protesta tallant l'accés a la ciutat de Barcelona o ocupant una emissora de ràdio- perquè, finalment, alguns mitjans es dignessin a donar fe de la situació a l'opinió pública. Altre silenci còmic -i no menys cruel- és el dels partits i grups d'esquerra que han optat per mirar cap a un altre costat, com sempre solen fer a l'hora d'encarar qualsevol qüestió que provingui del món de les presons: és el tema tabú per antonomàsia.

També ha estat notori el fet que la consellera de Justícia, Montserrat Tura, hagi donat senyals de vida i hagi mostrat les seves opinions només a partir del moment que se li presentessin signatures de suport al pres avalades per la "posició social" de persones provinents d'àmbits professionals o culturals. O que un diputat d'ERC, Joan Tardà, reclamés atenció al cas. Entre els arguments aduïts per la consellera perquè l'intern segueixi "pagant amb la seva privació de llibertat" (*sic*), trobem "la seva conducta inadequada, que acumula 35 expedients disciplinaris" (*sic*). I és que, precisament, si alguna cosa distingeix Amadeu Casellas és el seu esperit de rebel·lia, mostrat en la seva actitud constant de denúncia de la realitat del sistema penitenciari. Aquesta rebel·lia -que és la mateixa que, durant la dècada de 1970, emanava de la COPEL (Coordinadora de Presos en Lluita) amb la

qual el propi Amadeu es va iniciar en la seva experiència carcerària- és la que el sistema necessita ocultar a força de silenci.

Per això, és important percebre la lluita d'Amadeu Casellas no només com el crit desesperat i individual d'un dels presos més antics de les presons catalanes, sinó com un pres que amb la seva rebel·lia permanent simbolitza el sofriment dels altres. En aquest sentit, doncs, donar suport a Amadeu Casellas ha de ser, també, transcendir la seva pròpia persona i estendre el suport cap a aquells que es troben en la mateixa situació. És la millor manera de trencar el silenci perquè la societat benpensant miri de cara "aquestes tombes de pedra sobre les quals s'escriu *casa de correcció* i que els mateixos carcellers diuen *cases de corrupció*". Així va veure les presons Kropotkin l'any 1887 i així podem veure-les en l'actualitat.

COM S'HA FET

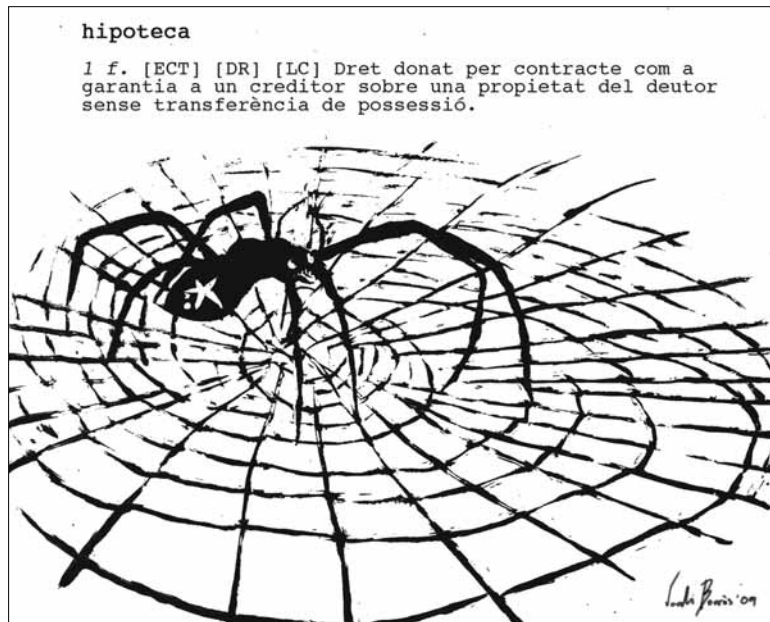
Aquesta setmana hem tornat a la *uni* (on algunes de nosaltres hem passat Amolts i molts anys estirant les cametes per la gespa). Hem anat a la Festa Alternativa de l'Autònoma. Hi hem posat un *txiringo* amb menjar i beguda per continuar amb la nostra tradició autogestiona, i, per descomptat, també hi hem posat diaris, samarretes i propaganda de la DIRECTA en general.

També podem anunciar que farem el cap d'any al CSO Laforça de Cornellà de Llobregat. La festa la portarem a mitges entre el setmanari i l'assemblea del centre social del Baix Llobregat. Els beneficis que en traguem aniran destinats als dos projectes. Així que... ja us podeu anar apuntant la data i us esperem allà per començar l'any 2010 amb bon peu.

Fins la setmana que ve!

EL RACÓ IL·LUMINAT

JORDI BORRÀS

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Xavier Blasco Piñol Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia
IL·LUMINACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc* i X. Martí
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonensnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracioidirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. A LA CANTONADA PROGRAMARI LLIURE ACTIC: el nou estàndard

Quim Perelló

Amb la publicació de la notícia, el 9 de juny, de la creació del nou portal sobre l'acreditació de competències en tecnologies de la informació i la comunicació (ACTIC) s'obre un nou període per poder estandaritzar l'alfabetització digital de la població. L'ACTIC permetrà a qualsevol persona de més de setze anys demostrar les seves competències TIC (Tecnologies de la Informació i la Comunicació) a través d'una prova per ordinador determinada per tres nivells de competències.

Els tres nivells serien els següents. Nivell 1: domini elemental en l'ús de les TIC; l'usuari i usuària bàsiques d'aquestes tecnologies es poden considerar incloses a la societat digital. Nivell 2: domini efectiu en l'ús de les TIC en relació amb els àmbits generals d'aplicació; són usuaris i usuàries autònomes i crítiques amb les tecnologies. Nivell 3: domini ampli en l'ús de les TIC; l'usuari i usuària capacitades per aprofitar al màxim les prestacions de les TIC.

Aquests tres nivells que s'estan implantant durant el 2009 (a excepció del tercer nivell, que arribarà el proper 2010) es divideixen en vuit competències necessàries:

C1, cultura, participació i civisme digital. C2, tecnologia digital i ús de l'ordinador i del sistema operatiu. C3, navegació i comunicació en el món digital. C4, tractament de la informació escrita. C5, tractament de la informació gràfica, sonora i de la imatge en moviment. C6, tractament de la informació numèrica. C7, tractament de les dades. C8, presentació de continguts.

Aquestes mesures poden ser una estandarització respecte els usos més bàsics de les competències TIC, tot i que, evidentment, és discutible la manera com s'aplicaran i qui les aplicarà. Després d'uns anys en què els dinamitzadors i dinamitzadores TIC -i totes aquelles persones que es dediquen a la tasca d'alfabetitzar en tot allò referent als mèdia- demanen un estàndard, sembla que aquesta acreditació de competències serà la porta per aquesta estandarització. També cal destacar que hi ha neutralitat respecte als continguts, un tema que feia molta por, ja que el que hi havia fins ara (l'acreditació europea) estava creat i pensat per Microsoft.

Sortosament, tot s'ha de dir, els continguts s'han obert i fins i tot s'estan generant mòduls perquè tots aquells i aquelles que vulguin i que disposin d'una plataforma d'aprenentatge virtual (com, per exemple, el *mooble*) els puguin utilitzar lliurement.

Punts en contra que podem trobar, en un principi: si llegiu els continguts de manera detinguda, veureu que necessitaran d'una revisió un pèl constant i que, tot i que ofereix llibertat en l'elaboració dels itineraris formatius, s'hauria de pensar en la revisió dels continguts i intentar recopilar experiències dels propis formadors i formadores, siguin d'espais públics o privats. També existeix la sensació que els continguts s'haurien de poder plantejar des de l'aprenentatge en persones que mai han utilitzat l'ordinador, qüestió que ara no s'abora a al 100% o, almenys, des del meu punt de vista.

Així doncs, donem la benvinguda a aquesta acreditació i esperem que pugui ser oberta tant als formadors i formadores com a tota la població en general. Evidentment, aquest nom és el primer article sobre l'ACTIC, segur que se n'escriurà molts més, la meua pregunta, doncs, és: l'ACTIC serà l'estàndard esperat?

. EL CIGALÓ “Si els músics no tinguessin prejudicis, caminarien menys”

Lidia Martínez pot comptar amb els dits d'una mà les seves companyes de feina. Va estudiar so i, després de fer unes pràctiques en una sala de concerts, va treballar un temps amb empreses de lloguer de material i personal tècnic. Ara torna a treballar a la sala Salamandra, on va fer les pràctiques.

Kiko Montoro

Quina cara van fer quan vas oferir-te per fer directes?

La veritat és que m'ho van proposar. No sé quina cara devia fer jo, però segur que em tremolaven les cames (riu).

Quantes tècniques de so t'has trobat de bolo?

Al darrere d'una taula de so, cap. A l'escenari, alguna. De fet, a la sala on treballa, la tècnica de llums també fa de microfonista i m'han comentat que hi ha algunes tècniques de monitors que giren amb alguna banda. Recordo una banda africana on hi havia una dona que va començar a fer les proves, però la van fer fora ràpidament i van fer que s'hi posés el tècnic de l'empresa de lloguer de material. Una falta de respecte que em va fer bullir la sang.

Quin tracte reps dels teus companys de feina?

Per sort, a la sala on treballa em tracten com un igual i estic molt contenta. Però la veritat és que, a vegades, tinc la sensació que, pel fet de ser dona, he de demostrar molt més el que sé perquè confin en mi i poder rebre un tracte igual al d'un tècnic home.

I els músics...

Moltes vegades em confonen amb el personal de producció o passen de mi i se'n van al tècnic de llums a preguntar-li qüestions de so. Ell me'ls torna a enviar. Si no tinguessin prejudicis, caminarien menys. Un cop em van preguntar si m'hi dedicava o ho feia per afició. De vegades es pensen que sóc la xicota d'algun tècnic o la tècnica de llums, que n'hi ha més. Una altra... un músic, en assabentar-se que era la tècnica responsable del *bolo*, va dir: "No hi és el tècnic de sempre? Almenys, l'últim cop em van posar el substitut"...sense comentaris.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Carta oberta al cantant Sizzla Kalonji

FAGC - Front d'Alliberament
Gai de Catalunya

La lliure expressió de la sexualitat, el fet de poder exercir la nostra opció i identitat sexual sense cap impediment i el desenvolupament de les nostres capacitats afectivosexuals són drets inherents a tot ésser humà, independentment del seu país d'origen.

Partim de la base que ningú -absolutament ningú- no pot ser discriminat, castigat, condemnat, perseguit, insultat, agredit, menyspreat, ignorat, etc. per raó del seu origen ètnic, pel seu sexe, opció i identitat sexual, per la religió, procedència, edat, discapacitat, imatge o qualsevol altra circumstància social.

La capacitat d'estimar i ser estimat en llibertat és intrínseca a tot ésser humà i qualsevol agressió a aquest dret fonamental significa un atac als drets humans.

El moviment gai, lesbiana, transsexual i bisexual fa molts anys que lluita per la seva dignitat i per la despenalització de les lleis que condemnen, persegueixen o discriminen el lliure exercici de la sexualitat.

El moviment GLTB ha estat sempre al costat de les lluites per les llibertats de l'ésser humà: d'origen ètnic, sexe, opció i identitat sexual, religió, procedència, edat, discapacitat, imatge o qualsevol altra circumstància social.

No podem entendre que una persona com vostè, que té la capacitat de transmetre missatges amb la seva música i les seves lletres, hagi inclòs proclames

absolutament homòfobes en algun dels seus temes.

Com bé sap, sr. Sizzla, a molts països del món -entre els quals trobem Jamaica-, l'homosexualitat és perseguida i castigada. No creu que té el deure ètic i moral d'ajudar amb algun tema seu a aconseguir que tot ésser humà deixi de ser esclau de la seva sexualitat o, com a mínim, intentar-ho?

No dubti que, en el nostre moviment, sempre trobarà la solidaritat necessària per combatre qualsevol agressió a la seva dignitat com a ésser humà.

No es pot ignorar el patiment aliè quan aquest produeix tant de dolor.

La irresponsabilitat política de l'establiment del desnonament exprés

Assemblea pel dret a un habitatge digne
de Barcelona (VdeVivienda)

Les Corts Generals han tramitat i aprovaran una reforma de diferents tràmits per l'execució del desnonament.

Aquesta reforma s'argumenta oficialment per la necessitat de posar al mercat un nombre més elevat d'habitatges. Aquesta és una fal·làcia que no escolta la realitat dels darrers anys. La submissió del lloguer al mercat -posada en marxa pel decret Boyer i per la llei d'arrendaments urbans-, la liberalització del sòl de 1998 i la reforma del procés civil de l'any 2000 són una clara mostra de la direcció erràtica d'aquest

tipus de mesures: el preu dels habitatges s'ha disparat i les condicions de compra i de lloguer han empitjorat exponencialment. Més mercat vol dir més poder pels especuladors.

Aquesta és la mesura més irresponsable en matèria d'habitatge que s'ha pres recentment. Darrere la intenció de captar el vot del petit propietari, el legislador ha oblidat que estem davant la pitjor crisi viscuda fins ara i que aquesta ha estat causada directament per l'especulació immobiliària, protegida per les normes esmentades. En un context d'augment exponencial de l'atur i de sobreendeutament, aquesta mesura significarà el desnonament de milers i milers de famílies. La irresponsabilitat del legislador és clara: si no hi ha un parc públic de lloguer assequible, aquesta mesura equival a deixar al carrer milers de persones. Es tracta, en definitiva, d'una vulneració flagrant del dret de tenir un habitatge digne, tan proclamat i tan ignorat al mateix temps.

Tanmateix, aquesta mesura, sumada a la pràctica inexistència d'habitatges per persones en situacions de risc d'exclusió i a la pèssima gestió del parc d'habitatges de lloguer que romanen buits, deixa el ciutadà totalment desproïet d'aixopluc en el pitjor moment de l'economia.

La mesura del legislador estatal se suma a la irresponsabilitat dels governs autonòmics, que han aprovat mesures destinades a construir més habitatges amb l'etiqueta -però sense les facilitats- de la protecció oficial, que l'únic que faran serà continuar sobreendeutant la població -en cas de tenir un èxit que considerem remotament possible.

Des de VdeVivienda, fem una crida a la societat per mobilitzar-se en contra d'aquestes mesures i per exercir l'acció ciutadana amb l'objectiu d'evitar la seva aplicació.

, així està el pati

Litigi per una plaça de bidell a Corbera | PÀG. 10

Nova onada de consultes el 25 d'abril | PÀG. 11

Tanquen a un CIE un immigrant de la marxa a Madrid | PÀG. 12

La caminada contra l'atur reuneix 400 persones | PÀG. 16

VILADECANS · L'AJUNTAMENT HA CONCEDIT LES SEVES OBRES MÉS EMBLEMÀTIQUES A PROINOSA, EMPRESA INVESTIGADA PER GARZÓN

Alavedra va entrar al consell d'administració d'un camp de golf després d'haver-lo afavorit

Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Quan ja han passat dues setmanes des de l'esclat del cas Pretòria, i quan s'especula en una segona fase de detencions i registres vinculades amb la trama investigada pel fiscal anticorrupció, Luis Pastor, no s'atura l'allau informativa de noves connexions sospitoses de tots els implicats en negocis de dubtosa legalitat. Els advocats defensors dels presumptes corruptes han presentat recursos judicials contra el seu empresonament i han pretès minimitzar els fets davant les càmeres de diverses televisions. Al setmanari DIRECTA, la setmana passada, ens feiem ressò dels vincles de Luis García Sáez, l'antic alcalde d'Esplugues, amb els negocis especulatius del pla Caufec. Aquesta setmana, sense moure'ns del Baix Llobregat, destapem les relacions de Macià Alavedra, el FC Barcelona, els camps de golf i els plans urbanístics del municipi de Viladecans.

Golf de Viladecans va obtenir uns beneficis de sis milions d'euros per expropiacions quan Alavedra era conseller

Golf de Viladecans SA, l'empresa que va vendre els terrenys al FCB per construir-hi el Barça Parc, té diversos directius relacionats amb les persones imputades en l'anomenat cas Pretòria. L'any 1992, quan Macià Alavedra era conseller d'economia, la Generalitat va expropiar uns terrenys de Golf propietat de Viladecans SA, operació que va suposar uns guanys de sis milions d'euros per l'empresa. El 1997, Alavedra va deixar la política i va entrar a presidir Kern Pharma, una de les filials del grup propietari de Golf de Viladecans.

Imatge d'un dels terrenys on el Futbol Club Barcelona vol construir el Barça Parc

Macià Alavedra, els seus amics i els seus homes de palla

Inversiones Divabe SA és el nou nom que ha adoptat Golf de Viladecans des de 2008. El principal accionista de l'empresa és Mansell Holding AG, una societat amb seu a Suïssa. El seu administrador únic és Raúl Díaz Varela, fill de Jose Luís Díaz Varela, el president de l'empresa farmacèutica Indukern, que té un 23% de les accions d'Inversiones Divabe. Macià Alavedra va entrar al grup Indukern a través de la presidència -de l'any 1999 fins al 2004- de la filial farmacèutica Kern Pharma. El 2004, va abandonar la presidència de la filial i va entrar a formar part del consell administrador d'Indukern fins el maig d'aquest any. Les relacions entre Alavedra i Díaz Varela també es troben a la societat d'inversió Webline Invest (també investigada per Garzón), que s'encarrega primordial-

ment de la gestió econòmica de part de les fortunes catalanes. La societat està presidida per Alavedra, Díaz Varela figura al seu consell d'administració i Indukern compta amb un 5% de les accions. A més a més, dins del consell d'administració, també hi figuren Albert Costafreda (president de Panrico), Javier Juncadella (industrial català imputat en un cas de frau a la Seguretat Social als anys 80), Rafael Español (expresident de la Seda i president de PromoGrup Deu, una de les immobiliàries investigades) i Félix Millet (que hi va entrar el 2008 de la mà d'Associació Mútua). Dins aquest accionariat, també hi ha el Grup Godó, amb un 5% de les accions.

La permuta de terrenys entre el Barça i l'Ajuntament de Viladecans
L'any 1989, Golf de Viladecans SA va comprar uns terrenys a la zona pro-

tegida del delta del Llobregat per construir-hi un camp de golf de divuit forats. Aquell mateix any, però, l'Ajuntament de Viladecans va demanar a la Generalitat l'expropiació d'uns terrenys per ampliar la reserva natural del delta del Llobregat, però, només quatre mesos després, es va signar un conveni municipal per la construcció d'un camp de golf en aquell indret. El projecte del golf es va aprovar definitivament l'any 1997, tot i que la forta oposició veïnal i la inclusió de l'espai a la Xarxa Natura 2000 van fer que el TSJC emetés una sentència on deia que el projecte no es podia dur a terme en aquella zona. Entre el 1989 i el 1994, l'empresa va comprar més terrenys a la zona i, el 1992, la Generalitat va expropiar bona part d'aquests terrenys a un preu pactat de 1.300 milions de pessetes, tot i que l'empresa només n'havia pagat 261 per adqui-

rir-los. L'any 2008, el FCB va comprar els terrenys a Golf de Viladecans per 18,4 milions d'euros i, poc després, va fer una permuta amb l'Ajuntament, que li va cedir uns terrenys a tocar del parc natural per construir-hi el Barça Parc. Tot i així, el beneficiari dels drets urbanístics dels terrenys cedits pel Barça continua essent Golf de Viladecans SA.

Golf de Viladecans SA també va comprar uns terrenys a Cerdanyola, a la porta d'entrada d'aquesta ciutat al parc de Collserola, per fer-hi un camp de golf. Tant l'Ajuntament com el Consorci de Collserola van donar el permís per construir-hi un camp de nou forats. Però l'empresa va considerar que no seria rendible i va demanar que li expropiessin els terrenys perquè l'Ajuntament hi pogués fer un parc rural. Ara, tot i que el golf no s'ha construït, aquesta zona es troba dins un pla de remodelació urbanística anomenat Centre Direccional. Una part d'aquest projecte es troba dins la investigació del cas Pretòria, ja que la immobiliària Espais, de Lluís Casamitjana (empresari en llibertat sota fiança de 500.000 euros), tenia pensat desenvolupar-hi algun projecte.

PROINOSA i les obres municipals

Josep Singla, president de PROINOSA i en llibertat sota fiança, també té els seus negocis a Viladecans. Durant els darrers temps, PROINOSA s'ha encarregat de moltes de les obres de referència que s'han fet a Viladecans. Per exemple, el Viladecans Business Park (parc de negocis), el Parc Vilamarina, el camp de futbol de Torre Roja o la urbanització d'alguns carrers de la població. PROINOSA també ha comprat uns terrenys que hi ha a tocar de la fàbrica de Roca (empresa que està amenaçada per un procés de deslocalització). Precisament, en aquests terrenys, s'hi vol construir un nou barri anomenat la Vileta, amb habitatges, un centre comercial i un hotel, entre altres.

, així està el pati

SANTA COLOMA · UNES 4.000 PERSONES CRIDEN SOTA EL LEMA 'FORA POLÍTICS CORRUPTES, ARA EL POBLE'

Un clam contra la corruptela institucional

Jordi Pastor
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

La manifestació convocada per la Plataforma en Defensa de la Serra de Marina i Can Zam el 5 de novembre va recórrer els carrers de Santa Coloma de Gramenet sota el lema *Fora polítics corruptes. Ara el poble*. Una estona abans de l'hora acordada per la manifestació, moltes persones ja es van començar a aplegar a la plaça de la Vila. La gran cobertura mediàtica que va tenir la manifestació va sorprendre el veïnat de la ciutat. Els veïns i veïnes de Santa Coloma van explicar la indignació que els creava el cas de presumpció de corrupció de polítics i empresaris. Després d'uns minuts de tensió a la porta de l'ajuntament, la

Manifestació del 5 de novembre contra els polítics de la ciutat acusats per Garzón

marxa va començar a caminar i es va desenvolupar sense incidents. Es podien veure pancartes referents a conflictes urbanístics de la ciutat, cartells

que esmentaven la detenció de l'alcalde acusat i més d'un centenar de xoriços amb corbata que penjaven d'un pal, una metàfora que caracteritzava els representants consistorials. Consignes com *Polítics corruptes a la presó* o *No a l'especulació* es van poder escoltar durant tot el trajecte. Acabada la marxa, es van explicar els objectius de la mobilització, dirigits a exigir la dissolució del consistori i la creació d'una junta gestora. També es va demanar la paralització de les obres i dels projectes urbanístics conflictius i la publicació de la declaració de patrimoni dels regidors municipals. La manifestació va rebre el suport d'una trentena d'entitats del municipi, més de 50 d'arreu dels Països Catalans i sis de l'Estat espanyol.

CERDANYOLA DEL VALLÈS · NOVES INVESTIGACIONS EN RELACIÓ AL CAS PRETÒRIA

La trama d'empresaris i polítics corruptes podria esquitxar el Centre Direccional

Pau Llonch Méndez
sabadell@setmanaridirecta.info

La judicatura podria donar la raó a l'Associació Cerdanyola Via Verda (ACCVV), una entitat que fa més de deu anys que fa propostes per la millora del medi ambient en tots els seus vessants i que ha centrat bona part dels seus esforços a protegir de l'especulació immobiliària el connector biològic entre Cerdanyola del Vallès i Sant Llorenç del Munt, conegut popularment com a *Via Verda*. A Cerdanyola del Vallès, aquest corredor està afectat pel pla urbanístic del Centre Direccional, el pla d'ordenació més

gran de Catalunya. Segons s'ha filtrat darrerament a alguns mitjans de comunicació, aquest pla podria tenir alguna relació amb la trama de corrupció urbanística lligada a alguns membres del PSC i CiU i a importants empreses immobiliàries. Hi podria estar involucrada Espais, una empresa que té interessos al Centre Direccional. El seu president és Lluís Casamitjana, veí de Cerdanyola i persona imputada en la trama de corrupció destapada per Garzón.

L'esmentat pla urbanístic ha estat modificat en nombroses ocasions arran de l'existència de diferents abocadors altament tòxics a la zona de

construcció dels habitatges projectats, amb l'objectiu de tirar-lo endavant, tot i la contaminació palesada rondament en estudis encarregats pel propi Consorci del Centre Direccional a la UPC i a l'empresa IDOM. La darrera modificació va tenir lloc durant el ple del 24 de setembre, el dia que estava prevista l'aprovació de la modificació del pla parcial. Aquesta modificació obeïa a les esmentades dificultats per construir els pisos d'aquest nou barri al voltant d'un abocador. L'alcalde, Antoni Morral (ICV-EUiA), de manera unilateral i dos dies abans del ple, va decidir retirar l'aprovació del pla parcial. El que sí que ha transcendit és

que, aquesta modificació que es descobreix i que no es va arribar a aprovar, pretenia multiplicar el nombre d'habitatges construïts. Posteriorment, l'alcalde va cessar de totes les seves competències polítiques la portaveu de CiU, fet que va precipitar el trencament del pacte de govern i una crisi de governabilitat a Cerdanyola, que va deixar els regidors d'ICV-EUiA en minoria al govern. Ara, l'ACCVV recorda que sempre ha acusat "els promotors, l'Ajuntament de Cerdanyola i la Generalitat de tirar endavant un projecte que no responia a les necessitats de la ciutadania, sinó que amagava interessos d'especulació pura i dura".

SANTA MARIA DE PALAUTORDERA · UNA COORDINADORA VEÏNAL PRESENTA 60 AL·LEGACIONS AL PLA

Rigor per plantar cara al nou POUM

ANNA RODRÍGUEZ

Alguns veïns donen suport a les al·legacions el dia que es van presentar al registre

Pau Llonch Méndez
sabadell@setmanaridirecta.info

Una nova coordinadora veïnal de Santa Maria de Palautordera, formada per cinc entitats palauenques i amb el suport de més de 600 persones, ha presentat 60 al·legacions al Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) aprovat pel consistori. El 2 de novembre, van entregar el conjunt d'al·legacions al registre mu-

nicipal, un cop finalitzat el termini -d'una sola setmana- concedit per l'Ajuntament. Tota una demostració de participació "directa i informació popular", en paraules d'un dels portaveus de la coordinadora, Jordi Pueyo. Es tracta d'un document extens i detallat, fruit d'un procés exhaustiu d'anàlisi de la situació urbanística de la vila i del POUM, que incideix en múltiples aspectes, com el creixement extensiu, les propostes sobre habitatge protegit,

la mobilitat, les noves variants o el catàleg de béns a protegir, a més d'evidenciar les diverses contradiccions i errors en la redacció del pla esmentat.

Manca d'exhaustivitat consistorial
Pel que fa a aspectes formals i de mètode d'estudi, la coordinadora al·lega que l'Ajuntament no ha tingut en compte les dades de solars vacants ni els habitatges en construcció ni els habitatges buits i que tampoc ha partit de les dades actualitzades d'habitants -que actualment estan disponibles- i conclou que "als diversos documents, hi ha un ball de dades inexplicable".

No esdevinir un poble-dormitori
Les al·legacions també s'oposen al creixement extensiu de Palautordera, ja que "si no es produeix al mateix ritme que la creació de llocs de treball, pot provocar que ens convertim en un poble-dormitori". Per evitar-ho i garantir el dret a l'habitatge i als equipaments relacionats amb les necessitats de la població, el veïnat afirma que cal aprofitar els solars vacants i forçar l'ocupació dels nombrosos habitatges buits. Això també el porta a oposar-se

a la urbanització a l'est de Can Sala, la urbanització expansiva de Moixerigues i la construcció al voltant de l'ermita del Remei, ja que això aniria "en contra del criteri de compactació i consolidació del nucli urbà". Un altre blanc de les crítiques a les al·legacions presentades és l'aparcament a Can Sala 2, que durant les darreres jornades va ser considerat terreny agrícola, una decisió que no ha estat respectada en la redacció del POUM.

Habitatge social de lloguer
El pla consistorial també aposta per l'habitatge protegit en règim de propietat, fet que la coordinadora considera erroni, ja que aquest model no més garanteix l'accés a l'habitatge a qui disposi "d'una renda suficient o d'avaladors que el facin beneficiari de la corresponent hipoteca bancària". Per aquest motiu, el veïnat reclama programes de rehabilitació i masoveria urbana, que s'impulsi una borsa de lloguer municipal, que es busquin fórmules per impulsar l'ocupació d'immobles buits i que l'habitatge destinat a habitatge social sigui, preferentment, en règim de lloguer.

PALMA · CORRUPCIÓ Els escorcolls a les cases de Jaume Matas destapen tota mena de luxes

Joan G. Vallvé
mallorca@setmanaridirecta.info

Els escorcolls al palauet de Palma de l'expresident de les Illes Balears, Jaume Matas, i del pis que té a Madrid han causat tota mena de sorpreses. S'hi han trobat des d'informes amb dades compromeses de polítics dels altres partits i del propi PP, fins a tota mena d'objectes de luxe. Els documents trobats a la caixa forta del pis de luxe de Madrid fan pensar als investigadors que poden provar que el pis era, en realitat, propietat de Jaume Matas. L'expresident de les Illes sempre ha defensat que el pis de luxe de Madrid era propietat de Bartolomé Reus i que ell només el llogava. Però, a la caixa forta, els guàrdies civils mallorquins hi van trobar documents, com els rebuts de l'IBI -que paga el propietari-, que donen força a la hipòtesi que Reus només era un testaferro de Matas. Cal tenir en compte que Reus va ser president de la companyia elèctrica Gesa gràcies a Matas i que això li va aportar nombrosos beneficis. Els escorcolls, però, han donat moltes més sorpreses. Al pa-

Hi troben 500 ampolles de vi, obres d'art, estores de 12.000 euros i vuit televisors de luxe

laet de Palma, que Matas va comprar per 950.000 euros -tot i que el preu de mercat era de prop de 2.500.000 euros, segons Hisenda-, s'hi van trobar tota mena d'objectes de luxe. Des d'escombreres pel vàter de 350 euros, fins a 500 ampolles de vi, obres d'art de tota mena, estores de 12.000 euros, vuit televisors de luxe, etc. Al pis de luxe de Madrid, valorat en 1.200.000 euros, també s'hi van trobar mig centenar de bosses de mà de 1.500 euros cadascuna -pel cap baix-, escultures d'artistes de renom i centenars de vestits, entre altres coses.

Cal tenir en compte que el pis, situat al carrer Ramon de la Cruz, una de les zones més cares de Madrid, tenia 180 metres quadrats i el va construir Sacyr Vallehermoso, una de les empreses més beneficiades pel govern Matas. Sacyr Vallehermoso es va fer càrrec de dues de les obres públiques més importants del govern del PP quan Matas era conseller de Medi Ambient: el trasvassament de la Costera i el centre d'interpretació de la Costera.

Totes aquestes investigacions es fan en el marc del cas *Buckingham*, que investiga el possible enriquiment il·lícit de l'expresident. D'entrada, aquest cas va ser arxivat, però el jutge responsable del cas Palma Arena l'ha reactivat. Considera que el possible enriquiment il·lícit de l'expresident illenc pot tenir relació amb el sobrecost injustificat del velòdrom, que es calcula que va costar el doble del que valia realment.

, així està el pati

BAGES • EL GRUP ECOLOGISTA MEANDRE DENUNCIA EL SILENCI DE POLÍTICA TERRITORIAL VERS LA DESTRUCCIÓ QUE COMPORTARÀ LA VIA

L'últim traçat de l'eix diagonal de la C-37 posa en perill l'anella verda

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

L'associació ecologista Meandre de Manresa va tornar a fer escoltar la seva veu, el 8 de novembre, en el marc de la tercera sortida guiada per l'anella verda de Manresa, per denunciar la destrucció de la natura que comportarà la construcció de l'eix diagonal en el seu traçat de la C-37 de Manresa. Aquesta carretera, juntament amb el futur eix ferroviari, afectarà les zones naturals de la riera de Rajadell i del Suanya al seu pas per Manresa. Tot i que les obres no s'han iniciat, aquest estiu han començat els primers moviments per sondejar el terreny.

La C-37 i l'eix ferroviari afectaran les zones naturals de la riera de Rajadell i el Suanya

L'eix diagonal, amb una inversió inicial de 256 milions d'euros, uneix Vilanova i la Geltrú i Manresa passant per Igualada. L'últim tram d'aquest eix s'inicia a l'enllaç de Sant Salvador de Guardiola i s'uneix amb l'eix transversal (C-25), a uns dos quilòmetres de l'enllaç de Sant Joan de Vilatorrada. El traçat escollit per la Generalitat -el més car i no compartit per les entitats ecologistes, ja

Per la zona de Plans del Suanyà hi passarà la nova carretera C-37

que es proposava l'alternativa est, es desplaça cap a l'oest i preveu la construcció de tres viaductes sobre la riera de Rajadell i la perforació de dos túnels.

Cap resposta de la Generalitat

L'any 2006, sota el nom Plataforma Fem-ho Bé, es van presentar al·legacions al projecte d'enllaç entre Sant Salvador i Manresa. L'any 2007, ja

com a Meandre, es van posar al·legacions al Pla Territorial Parcial de les Comarques Centrals i al projecte de millora de l'últim traçat de la C-37. Després de presentar una proposta alternativa al traçat, l'any 2008, l'associació Meandre va tornar a al·legar l'avantprojecte triat. Després de no rebre resposta, Meandre va recórrer al Síndic de Greuges el juliol de 2008.

Altres associacions i entitats també han presentat al·legacions, com l'Associació de veïns i veïnes de Saellans, una part de les quals es veuen afectades per les expropiacions derivades d'aquesta obra.

Després d'un any, ni Meandre ni els grups conjunts no han obtingut resposta. Jaume Torras, membre de Meandre, denuncia que "aquest menyspreu de l'administració davant

l'única via de participació ciutadana fa preveure una destrossa ambiental irreversible". Segons l'associació, ara només resta "control detalladament" el compliment de les mesures d'impacte ambiental per fer el seguiment de la construcció, un cop l'empresa executora, que és Dragados, presenti el projecte d'obra. Meandre ha instat l'Ajuntament de Manresa a fer el mateix.

A més a més, des de l'associació també es reivindica l'aplicació de Llei 9/1993 (art.57), que implica que l'1% del cost de l'obra pública -en aquest cas, de la C-37- reverteixi a projectes d'oci i culturals per la ciutat afectada.

La importància de l'anella verda

L'anella verda de Manresa és un conjunt d'espais naturals enllaçats mitjançant corredors ecològics que envolten la zona urbana de Manresa. La continuïtat natural al voltant de la ciutat s'articula a través d'indrets amb un valor ecològic i paisatgístic alt, com els Plans de Juncadella, l'horta del Poal, el parc de l'Agulla, l'horta de Viladordis, l'entorn de Santa Caterina, la zona del Suanya i la riera de Rajadell. La protecció i la catalogació dels espais de l'anella verda són diversos. Podem trobar algunes zones com a protecció ecològica dins del Pla General de Manresa, altres com a protecció agrícola, el bosc de les Marcetes -qualificades com a reserva ecològica forestal- o altres espais amb valor patrimonial com les fonts, que estan en procés de catalogació.

CORBERA DE LLOBREGAT • EL CONSERGE QUE HA PERDUT LA PLAÇA AL COL·LEGI EL CORB HA PRESENTAT UN RECURS A L'AJUNTAMENT

Possible contractació irregular a l'escola

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'adjudicació d'una plaça de conserge al CEIP el Corb de Corbera de Llobregat ha encès la indignació entre bona part dels pares, mares i treballadores del centre. L'antic conserge, Jordi Morral, que es trobava en règim d'interinitat des de feia cinc anys, no ha guanyat el concurs i ha hagut de renunciar al lloc. Tot i així, Morral no està d'acord amb el resultat i ha presentat un recurs davant l'Ajuntament de Corbera perquè es reconsideri aquesta plaça pública.

Preguntes estranyes

Morral compta amb un gran recolzament entre les nenes, els nens, els pares i les mares del centre. Ho demostra la concentració que van fer a les portes de l'Ajuntament de Corbera per queixar-se i expressar el seu suport al conserge. Les queixes de les persones que s'hi van reunir anaven en la línia d'afirmar que hi ha hagut predisposició per donar la plaça a qui ha acabat

guanyant, que és el marit d'una de les secretàries del consistori. Morral lamenta que, durant el concurs, hi hagi més puntuació sobre aspectes generals que no sobre la feina per la qual s'ofereix la plaça. En aquest sentit, hi havia tres proves bàsiques: un test de cultura general, un informe de mante-

El conserge que havia treballat fins ara al centre compta amb el suport dels alumnes i dels seus pares i mares

niment sobre la demanda de material escolar (funció que no feia el conserge) i, finalment, una entrevista personal davant del tribunal. En aquesta darrera prova, hi havia dues preguntes conjuntes a totes les finalistes i

Les mares i pares del CEIP el Corb donen suport al conserge que ha perdut la plaça

dues de personals. Suposadament, l'entrevista ha de servir per "valorar l'actitud personal i professional dels aspirants i per conèixer plantejaments, propostes i projectes...", però, tot i així, les preguntes que li van formular a Jordi Morral van ser les següents: "Quina diferència hi ha en-

tre l'empresa pública i la privada? Quina és la teva relació amb la directora? Quantes directores han passat pel centre? Quina era la teva dedicació anterior?". Sobre la darrera pregunta, s'ha de dir que el currículum era un requisit per entrar al procés de selecció inicial.

Cursos mal valorats

Finalment, hi havia els mèrits. Un dels apartats parla dels cursos relacionats amb el lloc de treball, però a Morral no se li ha comptat un curs de 40 hores que va fer a la Creu Roja sobre atenció sanitària immediata (que serien 0,25 punts més). El conserge també creu que, a l'apartat titulat *altres mèrits*, podrien haver tingut en compte tots els anys que ha dedicat a treballar amb infants. Per la seva banda, l'Ajuntament de Corbera diu que el concurs "es va fer segons les bases establertes" i, en relació a les preguntes generalistes, afirma que "això es fa perquè pugui presentar-s'hi tothom". També afirma que, amb l'entrada del nou equip de govern, "els tribunals estan integrats per tècnics i no per polítics" i assegura que "una de les prioritats de la seva feina és fer que la majoria de places d'interinitat es transformin en laborals indefinides". Contràriament, però, durant els darrers mesos s'han convocat diverses places en règim d'interinitat.

, així està el pati

PERPINYÀ · MARXA INDEPENDENTISTA PER LA UNITAT DEL TERRITORI DELS PAÏSOS CATALANS

5.000 persones es manifesten contra els 350 anys del Tractat dels Pirineus

Nora Miralles

redaccio@setmanaridirecta.info

El 7 de novembre de 1650, la monarquia francesa i l'espanyola van pactar, a instàncies de les institucions catalanes de l'època, la cessió a França dels territoris -sota domini de la corona espanyola- que actualment anomenem Catalunya Nord, englobats en les comarques del Capcir, el Rosselló, el Conflent, el Vallespir i l'Alta Cerdanya. D'aquesta manera, la regió -bressol històric de la cultura catalana- va passar a mans franceses, amb la signatura de l'anomenat Tractat del Pirineus, que enguany compleix 350 anys. Per commemorar l'inici de la resistència dels nord-catalans a ser absorbits per una cultura aliena, 5.000 persones (segons l'organització) es van manifestar pels carrers de Perpinyà, el 7 de novembre, sota el lema *Esborrem el Tractat del Pirineus*. A la marxa, hi van participar, entre d'altres, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL), una plataforma en defensa de TV3 -que podria deixar d'emetre a la Catalunya Nord- i organitzacions de l'Esquerra Independentista com Maulets i Endavant, a més de diversos partits polítics. La jornada també va posar punt final al Correlengua 2009, el conjunt d'ac-

La capçalera de la manifestació des d'una vista aèria que contempla la fisonomia urbana de la capital del Rosselló

tes en defensa de la llengua catalana que ha recorregut centenars de municipis dels Països Catalans, enguany homenajant la figura de l'escriptor Manuel de Pedrolo.

La manifestació va finalitzar davant del monument històric del Castellet, on es va fer un parlament

que va recordar la resistència popular dels nord-catalans davant la invasió francesa, representada a través de la Revolta dels Angelets de la Terra, comandants pel seu cap, Joan de Trinxeria. Durant l'acte també es va recordar que el conflicte que es viu actualment en aquesta regió no

només és nacional, ja que l'estratègia del govern central francès de buidar la zona de teixit productiu per obligar la població a migrar a altres territoris i desarrelar-se ha convertit la Catalunya Nord en una regió força empobrida, on l'atur afecta un 20% de la població.

TARRAGONÈS · SALUT

El veïnat demana la regulació de les antenes de telefonia mòbil

Redacció Directa

redaccio@setmanaridirecta.info

L'Alternativa Baix Gaià de Torredembarra (ABG) i el Col·lectiu d'Afectats per les Antenes de Telefonia Mòbil han demanat a l'Ajuntament que respecti i acceleri la moció presentada per ABG i aprovada pel ple del 15 d'octubre. La moció demana la regulació i l'ordenació de la instal·lació d'antenes de telefonia mòbil i, entre altres punts, inclou la creació d'un pla d'infraestructures elèctriques. La moció també exigeix la integració paisatgística de les antenes, que s'eliminin de qualsevol element arquitectònic catalogat i del sòl rústic i que es respectin les distàncies adequades perquè no perjudiquin la salut de les persones. Finalment, demanen una moratòria temporal a la concessió de llicències per instal·lar antenes fins que no s'hagi fet el pla d'infraestructures elèctriques.

A més de demanar que es doni celeritat a la moció, també es va crear un grup de treball de persones afectades o preocupades pels efectes nocius de les antenes i es va acordar l'inici d'una campanya de sensibilització al municipi.

Diverses accions per un món millor

Els cinc dies de trobada prèvia a la cimera del canvi climàtic de Copenhaguen van esdevenir un espai de influència de nombroses accions de conscienciació i de denúncia. Les portes d'accés al recinte Gran Via 2 de la Fira de Barcelona van ser bloquejades simbòlicament durant una hora, el 4 de novembre, per una cinquantena d'activistes. Les persones de la campanya El clima no està en venda van denunciar que cap dels 4.000 delegats dels 190 països no estaven plantejant solucions serioses al problema de fons. També van manifestar que cal modificar radicalment els hàbits d'explotació dels recursos naturals i, per tant, s'ha d'abandonar la idea que el mercat de consum capitalista pot salvar el clima. El 6 de novembre, una pancarta desplegada dalt d'una grua de 80 metres d'alçada situada al solar contigu al pavelló de la fira va explicitar més clarament aquesta idea: *"The market is the problem, not the solution"*. Durant els discursos de clausura, dos activistes es van aixecar i van desplegar un cartell on deia: *"Stop Colonialism"*. Van ser expulsats a cops pels agents de seguretat de les Nacions Unides. L'acció va ser especialment ovacionada pels delegats dels països africans. JR

CALELLA · PARTICIPACIÓ

Calella impulsa la tercera onada de consultes independentistes

Directa Maresme

maresme@setmanaridirecta.info

La plataforma cívica Calella Decideix ha impulsat una nova data a la comarca del Maresme per dur a terme la que serà la tercera onada de consultes per la independència de Catalunya. El 25 d'abril és el dia que ha triat Calella Decideix per dur a terme la seva consulta independentista, tot desmarcant-se de la data majoritària proposada durant el primer plenari de la Coordinadora de Consultes Independentistes celebrat a Arenys de Munt. Calella agafa així el relleu de la iniciativa -ja històrica- del 13 de setembre a Arenys de Munt i de la cita prevista pel proper 13 de desembre, en la qual participaran els municipis maresmencs d'Argentona, Arenys de Mar, el Masnou, Sant Pol, Tiana i Vilassar de Dalt, a més d'una norantena de ciutats i viles de Catalunya. Tot i que les representants de la plataforma Calella Decideix van ser presents al plenari de coordinadores del mes d'octubre, on es va aprovar el 13 de desembre com el dia per la celebració d'una jornada de consultes multitudinàries, consideren que la

Calella Decideix ha fixat el 25 d'abril per dur a terme la seva iniciativa per la independència

data "és massa justa" i prefereixen deixar més marge per "poder fer-ne difusió" i aconseguir una participació notable. Segons Jordi Sitjà, membre de Calella Decideix, "la data ha estat situada prop de la diada de Sant Jordi perquè considerem que són uns dies en què la gent està més sensible a la qüestió nacional".

Tot i no haver confirmat l'adhesió de cap municipi maresmenc per la data proposada, les membres de Calella Decideix preveuen el recolzament d'algunes localitats per celebrar conjuntament la consulta. "És molt probable que Pineda i Tordera s'hi apuntin perquè són pobles amb un sentiment independentista prou elevat i estem oberts a altres pobles del Vallès o altres comarques. Però, si no ens segueix ningú, ho farem igualment", diu Jordi Sitjà.

La plataforma Calella Decideix compta amb "persones de sensibilitats polítiques diverses unides per l'independentisme" i sorgeix arran de la trobada d'entitats sobiranistes celebrada a Bèlgica sota el lema *10mil1 Brussel·les*. Actualment, l'entitat compta amb prop de 300 adhesions, després de la seva creació ara fa tres setmanes. Tot i que el grup impulsor està format per una desena de persones, aquestes fan una crida a la participació ciutadana i han avançat a la DIRECTA que faran la presentació en societat abans del desembre.

, així està el pati

TERRASSA • REPRESSIÓ

Tanquen al CIE un dels immigrants que va fer la marxa fins a Madrid

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

La policia espanyola va detenir, el 5 de novembre al barri d'Egara, un jove marroquí, anomenat Nordin, que es trobava amb uns amics. La policia espanyola i els Mossos d'Esquadra, en una acció conjunta, li van demanar els papers -només a ell- i el van portar a la comissaria, on van intentar que signés la seva expulsió. La policia ha iniciat un procediment d'expulsió, l'aprovació del qual depèn de la subdelegació del govern. Un cop aprovat, un jutge ha de determinar o no el seu ingrés en un Centre d'Internament per Estrangers (CIE) on, amb la nova llei, l'espera es pot perllongar fins a sis mesos. Nordin és el vicesecretari de l'Associació Espai Democràtic Intercultural -un col·lectiu molt actiu a la ciutat- i va participar a la Marxa per la Igualtat que va portar centenars d'immigrants fins a Madrid per denunciar la reforma de la llei d'estrangeria. El fet que Nordin tingui domicili i el seu arrelament a la ciutat fa pensar que les al·legacions presentades per la defensa impediran que l'expulsió tiri endavant, per ara.

MANRESA • FEIXISME
Quatre neonazis agredeixen un jove senegalès

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Presó provisional per dos dels quatre neonazis -Juan José S.C. (de 27 anys) i Cristian M. G. (de 20 anys)-, arrest a un centre de menors per un menor d'edat i una quarta persona lliure d'imputacions pel fet de no participar directament en l'agressió a una persona de Manresa. Aquest és el balanç que fa el jutjat de la ciutat d'una imputació per delicte de robatori amb violència i intimidació i d'agressió xenòfoba. Els fets es remunten a l'agressió que va patir un senegalès de 19 anys, el 21 d'octubre, a la plaça Espanya. Segons testimonis presents durant l'agressió, els joves neonazis li van propinar cops de puny, puntades de peu, insults i amenaces amb una arma elèctrica, a més de robar-li les bosses de CD's i DVD's. Les quatre agressores són veïnes de Sant Vicenç de Castellet, població on també hi hagut episodis de violència racista durant els darrers anys. Un dels més greus va passar el juny de 2002, quan un grup de neonazis va cremar una casa d'una família magrebina i va intentar matar el pare. Fa poc, va sortir la sentència de l'Audiència de Barcelona per aquest cas, que va condemnar al neonazi que va llançar el còctel Molotov a catorze anys. SOS Racisme i l'Associació de Residents Senegalesos a Catalunya han mostrat el seu suport a l'agredit, han condemnat l'agressió i han denunciat el racisme com a motiu de l'agressió. En aquest sentit, demanen que l'agregant de racisme -existent al Codi Penal- s'apliqui a les sentències.

CATALUNYA • EL COL·LECTIU ES QUERELLA CONTRA ELS MOSSOS PER LES CÀRREGUES DEL 18 DE MARÇ

Les accions contra el pla Bolonya porten a judici prop de 100 estudiants

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Les estudiants que van lluitar contra l'aplicació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior (EEES) -conegut com a pla Bolonya- a Catalunya el curs passat han rebut resposta en forma de repressió a les seves reivindicacions i propostes. El moviment estudiantil va passar a l'acció per fer que s'escoltessin les seves reivindicacions: una moratòria en l'aplicació dels graus, l'obertura d'un ampli debat social sobre el model d'ensenyament superior, la celebració d'un referèndum vinculat de tota la comunitat universitària i la retirada dels 33 expedients disciplinaris oberts a la Universitat Autònoma de Barcelona. Amb aquest objectiu, durant tot el curs (2008-2009), es van organitzar infinitat d'accions que -ben lluny de les pretensions estudiantils- han desembocat en una tardor farcida de judicis, amb més d'un centenar d'estudiants imputats, tant per la via penal com administrativa.

Porres contra llibres

Les protestes del curs passat van tenir un to combatiu i propositiu alhora. Al llarg de tot el curs, es van ocupar un munt de facultats, es van fer assemblees massives i es van celebrar referèndums -amb índexs de participació històrics- que, per àmplia majoria, demanaven la paralització de l'EEES. Les mobilitzacions van fer un salt qualitatiu i, a més de convertir el final de les manifestacions en accions directes, van apuntar cap als responsables de la reforma -els partits polítics i els bancs- i van ocupar les seves seus. D'aquesta manera, les estudiants van denunciar el que encara afirmen: "És una imposició a base de coacció i repressió contra els estudiants que lluiten per construir una universitat pública i de qualitat". El 3 de no-

Les mobilitzacions van apuntar cap als responsables de la reforma, que són els partits polítics i les entitats financeres

vembre, va tenir lloc el primer judici, al jutjat d'instrucció número 16 de Barcelona, contra nou persones acusades d'una falta de deslliament de béns immobles per l'acció simbòlica que es va fer el 28 d'abril a la seu nacional d'ERC. El judici es va suspendre, ja que la formació del conseller Huguet va retirar l'acusació a última hora. Tanmateix, la fiscalia ha decidit continuar amb el

La policia catalana carrega de forma indiscriminada contra els estudiants a la plaça Universitat de Barcelona el 2009

Una protesta davant la seu d'ERC va acusar la formació d'impulsar Bolonya

procés i fonts estudiantils afirmen que podria optar per la via penal. El 13 de novembre, se celebrà el segon judici al jutjat d'instrucció número 5 de Cerdanyola del Vallès contra set persones acusades d'una falta de desordres públics per les protestes que es van produir durant el Consell de Govern de la UAB del 18 d'abril de 2008. El segon judici -més multitudinari- tindrà lloc al mateix jutjat contra 34 persones, acusades també d'una falta de desordres públics per l'ocupació de la Facultat de Lletres de la UAB el 4 de març de 2008, que va acabar amb l'entrada dels Mossos d'Esquadra per ordre de l'exrector Lluís Ferrer. Les altres causes encara no tenen data de judici. El jutjat número 4 de Cerdanyola del Vallès ha obert una investigació i acusa quinze persones d'un delicte d'ordres públics per les protestes que es van dur a terme durant la celebració irregular de la Junta Permanent de la Facultat de Lletres de la UAB, el 30 de maig de 2008, per la qual diverses organitzacions estudiantils van presentar

un contenciós administratiu. En segon lloc, hi ha dues persones acusades per delictes de desobediència a l'autoritat i danys per una acció de protesta que va tenir lloc al Departament d'Innovació, Universitats i Empresa de la Generalitat de Catalunya el 5 de febrer. Per últim, cal recordar que hi ha una persona amb diligències obertes pel desallotjament policial del Campus Poblenou de la UPF, que es va dur a terme per ordre del rector Josep Joan Moreso. Sota el lema *Més de 100 a judici*, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i Alerta Solidària han engegat la campanya per denunciar aquesta situació i donar suport als imputats per aquests judicis i pels judicis relatius als fets del 18 de març.

Les conseqüències dels fets del 18 de març

El 18 de març, 53 persones van ser desallotjades de forma violenta de la universitat. Durant les manifestacions de protesta, es van detenir sis persones i més de 200 van resul-

tar ferides, entre estudiants, professors, periodistes o gent no tenia res a veure amb les mobilitzacions. Tot i que aquell dia el Departament d'Interior va cessar el director general de la policia -Rafael Olmos- i va reconèixer els errors comesos, 58 persones s'hauran de sotmetre a judici pel desallotjament del rectorat de la UB i per les detencions del migdia. El jutjat d'instrucció número 9 du el cas dels 53 desallotjats -imputats per faltes de desobediència a l'autoritat i que seran jutjats el 18 de novembre- i el de les sis persones detingudes, als quals s'imputen faltes de desordres públics i lesions als agents de l'autoritat.

58 persones s'enfronten a judicis pel desallotjament del rectorat de la Universitat de Barcelona

El Col·lectiu 58i+, que agrupa les 58 persones que seran jutjades, ha convocat dues concentracions els dos dies dels judicis a les 10 del matí a la Ciutat de la Justícia. Pels mateixos fets, el Col·lectiu Denúncia 18-M ha interposat una querrela criminal contra els Mossos d'Esquadra i una demanda administrativa contra el Departament d'Interior i els Mossos -amb més de 100 denunciants- per denunciar els abusos policials comesos el 18 de març. Per donar suport a totes les persones imputades i ferides, han convocat una concentració, el 12 de novembre a les 7 de la tarda a la plaça Universitat de Barcelona, sota el lema *Sembrem Llibertat*.

, així està el pati

CATALUNYA · LA DEIXALLERIA DE MOLINS DE REI HA REBUT 52 TONES DE MATERIAL ELÈCTRIC I INFORMÀTIC EN UN SOL ANY

“Molta gent llença monitors de televisió que encara funcionen”

Xavi Martí

baixllobregat@setmanaridirecta.info

La societat de consum actual, on la publicitat i el màrqueting s'encarreguen de crear hàbits de compra i noves necessitats entre la població, ha substituït, en molts casos, el tradicional valor d'ús de les coses per criteris basats en la moda, l'estètica o les noves tecnologies que apareixen al mercat. Arran d'aquesta tendència, les deixalleries municipals catalanes reben un gran nombre de materials reutilitzables (roba, calçat, electrodomèstics o aparells d'informàtica) i recuperables (mobles, fustes, metalls, paper, llibres, cables elèctrics o aparells d'electrònica i informàtica) que són llençats al cabàs del reciclatge quan encara funcionen o quan encara tenen utilitat. L'exemple més paradigmàtic d'aquesta conjuntura, que permet que les indústries continuïn fabricant productes que no necessiten una substitució immediata a les llars per motius de pèrdua de funcionalitat, el trobem en el terreny dels electrodomèstics i els aparells d'electrònica. Marta Rodríguez, educadora ambiental de la deixalleria de Molins de Rei, diu que “amb l'aparició de les pantalles pla-

XAVI MARTÍ

Detall d'un dels contenidors d'aparells elèctrics, petits electrodomèstics i material informàtic de la deixalleria de Molins de Rei

“De la deixalleria, he reutilitzat bateries, bombetes, pots de pintura o aparells de CD i DVD”

nes de televisió, ens hem trobat que molta gent ha llençat monitors antics que encara funcionaven”. Un altre dels productes estrella que la gent llença quan encara funciona és el material informàtic. En aquest sentit, Rodríguez manifesta que “hi ha material informàtic que es porta a la deixalleria perquè el mercat fa que quedi obsolet ràpidament”. Durant l'any 2007, la deixalleria de Molins de Rei, que dona servei a una població de

23.500 persones, va rebre 52 tones d'electrodomèstics i material d'informàtica.

Gabriel Mayol, un usuari habitual de la deixalleria de Molins de Rei que té un taller d'electrònica, indica que ha reutilitzat materials molt diversos, com “aparells electrodomèstics i d'alta fidelitat, bateries de cotxe, bombetes, pots de pintura que ni tan sols s'han despatat, llaunes d'oli encara precintades, reproductors de CD i DVD o mobles antics que es poden fer servir”. Mayol també diu que “avui dia, es llença qualsevol cosa de manera indiscriminada quan ha passat de moda” i comenta que “ja fa deu anys que tinc un ràdio-despertador que té

forma de ratolí d'ordinador que funciona des del primer dia i que suposo que havien llençat perquè no els agradava estèticament”.

Un nou negoci?

Les deixalleries de Catalunya, segons Marta Rodríguez, ofereixen dos canals de reutilització o de recuperació de tot el material que els arriba: el dels gestors oficials (que paguen un cànon a la deixalleria per poder endur-se els materials) i el dels particulars que en són usuaris habituals. A la deixalleria de Molins de Rei, els gestors oficials –que són empreses o entitats sense ànim de lucre– recuperen o reutilitzen la roba, les ampolles de cava, els metalls, el paper, la fusta, els electrodomèstics, el material d'informàtica i els tòners de les impressores.

En el terreny dels electrodomèstics i del material d'informàtica, Marta Rodríguez manifesta que “la directiva europea sobre el reciclatge d'aparells elèctrics ha fet que s'hagin creat uns sistemes integrals de gestió, que a l'Estat espanyol es visualitza en l'Oficina de Coordinació Logística per la Recollida dels RAEE (amb nou fundacions), que paguen diners a les deixalleries per endur-se el electrodomèstics” i que després tornen a inserir en el procés productiu alguns dels seus elements, com el coure, l'estany, les peces o els components elèctrics. Això fa, segons Rodríguez, que “com que els sistemes integrals de gestió han pagat el material que s'em-

porten, també es quedin amb el benefici que en treuen després de gestionar els electrodomèstics”. En aquest terreny, a més a més, cal recordar que, des de fa uns mesos, la població ha de pagar un cànon de reciclatge quan compra un electrodomèstic nou.

Solidança, una entitat de Sant Feliu de Llobregat que treballa amb persones amb risc d'exclusió social, recupera els petits electrodomèstics i la roba de la deixalleria de Molins. Als seus tallers, Solidança repara els aparells i fa una tria de la roba per, després, posar aquests productes a la venda a preus mòdics i poder finançar-se.

Ressuscitar allò que no ha mort

Cada divendres, les treballadores de la Deixalleria de Molins, de propietat municipal i gestionada per l'entitat ecologista CEPA, organitzen un petit mercat i els usuaris de la instal·lació poden endur-se a casa les coses que no han deixat de ser útils. Marta Rodríguez diu: “Posem en una taula tot allò interessant, que normalment són llibres o mobles petits”. I indica: “Si algú vol agafar aquests llibres per vendre'ls, perquè d'altra manera acabarien al contenidor del cartró, doncs ens sembla molt bé”. Rodríguez, en aquest sentit, també assenyalava que, en qualitat d'usuari particular, “el que no es pot fer és, per exemple, agafar tot l'alumini que tenim, ja que és més lògic que els diners que obté la deixalleria per gestionar aquest material es reinverteixin per cobrir els

costos que tenim com a instal·lació. Volem que allò que es pugui tornar a fer servir ho reutilitzin els usuaris habituals, aquelles persones que sabem que, quan tenen quelcom per reciclar, ens ho porten i són responsables dels seus residus”.

Al mateix temps, en el cas de la pintura, Rodríguez també diu que “si algun usuari ens demana un pot, li donem”. En tots aquests casos, es tracta de mirar de reutilitzar coses que no han mort i que, d'altra manera, hauríem de comprar.

Tornar al vidre

Anys enrere, quan algú comprava una ampolla d'algun refresc o d'alguna beguda al supermercat, l'envàs era de vidre. Els darrers mesos, ha sorgit el debat de les bosses de plàstic, però sembla que les ampolles potser no meixen tanta atenció. Marta Rodríguez apunta: “No sé si, econòmicament, pels fabricants, surt més a compte tornar al sistema d'ampolles retornables de vidre, però no ho dubtaria”. L'educadora ambiental de Molins també considera que “ens hem tornat tots molt còmodes” i que “la gent ha volgut deixar de tornar l'ampolla de vidre al supermercat”. Rodríguez creu que “si la gent ho demanés, potser les empreses tornarien al vidre” i, finalment, es fa aquesta pregunta: “Quant ens costa, ambientalment, cada envàs de plàstic que va a parar a l'abocador? L'abocador s'omple i se n'ha d'obrir un altre i això té un cost, econòmic i ambiental”.

MATERIALS REBUTS PER LA DEIXALLERIA DE MOLINS DE REI DURANT EL 2007

LES DEIXALLERIES GESTIONEN ELS RESIDUS DELS CIUTADANS PARTICULARS, DE LES PETITES INDÚSTRIES, DEL PETIT COMERC I DELS AJUNTAMENTS RESPECTIUS.

Roba, calçat, ampolles de cava, mobles, tòners o cartutxos	19.957 kg	REUTILITZACIÓ
Fusta	552.860 kg	RECICLATGE
Ferralla	105.945 kg	
Paper i cartró	82.670 kg	
Vidre (sense ampolles de cava)	48.330 kg	
Metalls, envasos de plàstic, cables o neveres	69.906 kg	
Electrodomèstics i informàtica	52.475 kg	
Bateries, piles, fluorescentes o altres residus perillosos	24.750 kg	PLANTA DE TRACTAMENT
Runes	447.544 kg	
Rebuig	150.080 kg	DIPÒSIT CONTROLAT

, reportatge

1

2

4

7

Berlín... ni el primer ni el darrer

Marek Halter, supervivent del gueto de Varsòvia, ha comptat 24 murs arreu del món, des d'Israel fins a Mèxic. Corea es divideix en dos estats. La Línia Verda separa les comunitats turca i grega a Nicòsia. El Marroc s'aïlla del Sàhara Occidental. Una tanca evita que els africans penetri a Melilla i Ceuta. L'Índia s'ha protegit del Caixmir amb una frontera electricificada. Israel ha fet murs a Cisjordània i Gaza i l'Àrabia Saudita queda separada del Iemen. I els EUA fan una muralla que els separarà de Mèxic.

Berlín i Alemanya van quedar dividits en dues meitats durant 28 anys i tres mesos, fins el 9 de novembre de 1989. El 13 d'agost de 1961, de matinada, 14.500 efectius de la policia i de les Milícies Popu-

lars de la RDA va tancar els carrers i les vies de tren que portaven al Berlín oest. El poble, un cop més, pagava els plats trencats de la guerra freda.

Els soldats de la RDA encarregats de les fronteres van passar a rebre l'ordre de disparar contra tota aquella persona que volgués fugir. Almenys 86 persones van morir a mans de les forces de seguretat mentre intentaven saltar el mur. Altres fonts parlen d'un mínim de 238 morts, inclosos els accidents. La frontera interior alemanya estava formada per un mur de 156 quilòmetres que encerclava Berlín oest (43 quilòmetres entre les dues meitats). Aquesta muralla estava vigilada per 11.500 soldats, 500 civils, 567 tancs, 48 canons antitanc, 156 vehicles blindats i 2.295 vehicles normals de

la RDA. Prop de 75.000 persones van ser jutjades per la *fuga de la República*, amb penes que podien arribar als vuit anys de presó. Els processos judicials contra l'ordre de disparar als fugitius es van allargar fins el 2004 i, entre els acusats, trobem el secretari general de la RDA, Erich Honecker, i el seu successor, Egon Krenz.

Ara fa 20 anys, la pressió popular va fer obrir el primer pas fronterer, el de Bornholmer Strasse. L'inici de l'enderrocament oficial del mur va ser el juny de 1990. El fragment més conegut que es conserva voreja el riu Spree, a tocar de l'estació d'Ostbahnhof. Aquí, els artistes han pintat el mur per convertir-lo en un acte de conservació de la memòria. És l'anomenada East Side Gallery que, amb 1,3 quilòmetres, ha esde-

vingut la galeria més llarga del món. Els artistes, però, van començar a pintar el mur durant els anys 80 al cantó oest, quan fer-ho era perillós, ja que pertanyia a la RDA. Un dels primers pintors que ho va fer va ser Thierry Noir, que al documental *Les murs de la honte* afirma: "Abans pintàvem el mur per fer-lo caure i avui ho fem per conservar-lo".

Avui, el Mur de Berlín s'ha convertit -també- en una atracció turística més, ja que fins i tot podem trobar un fragment de paret al parc d'atraccions Isla Mágica, a Sevilla. Aquest fet, però, no ens ha de fer oblidar que el Mur de Berlín no és ni la primera ni la darrera frontera política i social que ha separat pobles i ha assassinat persones. Els murs s'han fet i es fan de tots els colors polítics.

FOTO A FOTO:

- 1.- Fragment del mur, a tocar de l'antic Ministeri de l'Aviació, l'únic edifici nazi que es conserva a Berlín.
- 2.- Una línia de llambordes de 8.000 metres marca el recorregut del mur al centre, a tocar de la Porta de Brandenburg.
- 3.- Un artista refà, l'octubre de 2009, el seu mural a l'East Side Gallery, situada a la Mühlenstrasse del districte de Friedrichshain, al Berlín de l'est.
- 4.- Un grup de creus a tocar del Bundestag (antic Reichstag) recorda les persones mortes que van intentar burlar el Mur de Berlín.
- 5.- Ignasi Blanch va fer, l'any 1989, l'obra 'Parlo d'Amor', a l'East Side Gallery. Enguany l'ha restaurada.
- 6.- El Checkpoint Charlie és un dels passos fronterers que es conserva a la ciutat com a atracció turística.
- 7.- Un grup de persones camina pel costat del fragment del mur que es conserva a Berlín de l'est per convertir-se en una plataforma artística que recorda i denuncia la barrera que va separar Alemanya durant quasi 30 anys.

FOTOGRAFIA:

Xavi Martí

TEXT:

Xavi Martí
i Cassandre
Lemarcis

5

3

6

, així està el pati

CATALUNYA • ELS OPERARIS DE LES EMPRESES DE TRANSPORT DE LES COMARQUES DE BARCELONA JA VAN FER ATURADES A FINALS D'OCTUBRE

Segona vaga dels conductors d'autobusos i tramvies en quinze dies

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Les treballadores afectades pel conveni col·lectiu de transport de viatgers per carretera de la província de Barcelona tornaran a aturar el servei que ofereixen les empreses on treballen els dies 12 i 13 de novembre. El conjunt de treballadores i treballadors ja van adoptar aquesta mesura fa dues setmanes, els dies 29 i 30 d'octubre. En aquell cas, la vaga va tenir un seguiment del 90%, segons els sindicats implicats en la negociació del conveni, CCOO i UGT. Els representants sindicals dels treballadors exigeixen la millora de diversos punts del conveni col·lectiu, com l'actualització i l'augment del sou base, les condicions que permetin una millor conciliació familiar i l'aplicació del que anomenen pla d'igualtat.

Aquesta última demanada afecta especialment les dones que treballen conduint autobusos i tramvies a les comarques de Barcelona, ja que el conveni fixa que hi ha d'haver un mínim de 250 treballadors perquè l'empresa estigui obligada a oferir els mateixos drets laborals a dones i homes. La demanda de les vaguistes demana, també, que aquesta xifra es rebaixi fins a 150 treballadors perquè, segons assegura la plantilla de l'empresa matoronina Casas-Grup Sarbus, "amb aquest canvi, moltes dones de plantilles d'empreses petites com la nostra podrien beneficiar-se de la reforma".

Una vaga contundent

La vaga convocada els dies 29 i 30 d'octubre va ser qualificada d'exit pels diversos sindicats promotors de l'aturada. Segons les dades facilitades pels sindicats que la van secun-

Exigeixen l'actualització i l'augment del sou base, una millor conciliació familiar i l'aplicació del pla d'igualtat per donar els mateixos drets a dones i homes

dar, el seguiment va ser d'un 90% a nivell de les comarques de Barcelona. Però, si alguna zona va destacar en nombre de participació i combativitat va ser la comarca del Maresme,

on el 100% dels treballadors i les treballadores es van sumar a la vaga. En concret, a Mataró, l'aturada va ser seguida per totes les empreses que operen des de la ciutat: Sagalés, Empresa Casas-Grup Sarbús i també Mataró Bus, la línia d'autobusos urbans. Tot i que la plantilla de Mataró Bus va oferir els serveis mínims que marca el departament de Treball, els combois interurbans no van poder fer el mateix. En total, una vintena de vidres d'autobusos van aparèixer trencats i un total d'onze autobusos (set de Mataró Bus i quatre de l'Empresa Casas) no es van poder utilitzar per diferents avaries tècniques. Durant la jornada del 30 d'octubre, diverses dotacions de la policia local de Mataró van escortar els combois de l'empresa municipal Mataró Bus a la sortida de les cotxes. En aquest sentit, els treballadors de l'Empresa Casas, que és de titulari-

tat privada, denuncien un tracte desfavorable, ja que -segons asseguren- la policia local no va fer el mateix amb ells. "Amb aquest greuge comparatiu, posen en perill la nostra seguretat", va dir un membre de l'assemblea de treballadors de l'empresa Casas-Grup Sarbús.

Un any de negociació del diàleg

Els sindicats en lluita per la millora del conveni de transport de viatgers per carretera de les comarques de Barcelona van començar les negociacions amb la patronal ara fa un any. Segons representants de la CGT, la UGT i CCOO al Maresme, "les negociacions no han servit de res perquè no hi ha diàleg possible i només ens queda anar a la vaga". És per aquest motiu que anuncien que no deixaran de fer petites aturades com aquesta fins que la patronal mostri una actitud dialogant.

Més de 400 persones marxen contra l'atur i els acomiadaments

Més de 400 persones van participar, el 7 de novembre, a la Marxa Contra l'Atur i els Acomiadaments convocada per l'Assemblea d'Aturats i Aturades de Barcelona i per la Plataforma d'Acomiadats de Nissan. La caminada va durar més de cinc hores i va sortir del mercat de San Ildefonso de Cornellà de Llobregat. Durant el recorregut, es van fer diverses aturades a determinats punts clau. Entre elles, es va fer una concentració davant les oficines que té l'empresa Nissan a les Torres Cerdà. En aquest punt, alguna gent va llançar ous a la façana com a forma de protesta. Més tard, a la plaça de Sants, l'Assemblea de Barri de Sants va preparar un punt d'avituallament per les participants. Durant tot el recorregut, es van poder veure pancartes dels diferents col·lectius que es van solidaritzar amb la marxa, que va finalitzar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. MANEL ROS

ROBERT BONET

div 13 nov
Psicorelia
El Petit de Cal Eril

Diss 14 nov
Els Amics de les Arts
Bulma
Raydibaum
IX!

ger

Centre Cultural i Esportiva
www.ventilger.cat
C/ Del Pi, 25 08810 Ribes, Garraf (Països Catalans)

Diagonal

El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRIBETE DESDE 25€

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

FES SENTIR LA TEVA VEU

Per l'alliberament de gènere, de classe i nacional!

coordinadora obrera sindical

www.sindcat-cos.org
info-cos@sindcat-cos.org

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

CAMBODJA · UNA EMPRESA PRIVADA DEL SECTOR IMMOBILIARI DESALLOTJA 30.000 PERSONES DE LA CAPITAL I FA PERILLAR UN LLAC

Cambodja, un país en venda

Adriana Jarrín
Barcelona

El negoci immobiliari expulsa 30.000 persones de la capital de Cambodja -Phnom Penh- i fa perillar l'existència del llac Boeung Kak. La Lliga per la Promoció i la Defensa dels Drets Humans a Cambodja (LICADHO) denuncia que 4.000 famílies seran expulsades de les seves llars arran de la cessió -pels propers 99 anys- dels drets de 133 hectàrees de la riba del llac i del propi llac a l'empresa cambotjana Shukako Inc. La cessió va ser aprovada el febrer de 2007 pel primer ministre Hun Sen a canvi de 79 milions de dòlars, amb l'objectiu d'iniciar un gran projecte urbanístic que contempla àrees comercials i industrials.

La concessió dels terrenys d'un llac a empreses privades és il·legal, ja que el llac és considerat un bé públic, tant pel dret internacional com per les pròpies lleis cambotjanes. A més a més, estan expulsant les famílies dels seus habitatges, tot i que tenen les escriptures de propietat. Amnistia Internacional, Human Rights Watch i la Federació Internacional pels Drets Humans ja ho van denunciar l'any passat davant el governador de la capital cambotjana, Kep Chuktema, i estan seguint el cas.

Tres propostes inviables d'indemnització

El govern del país, per la seva banda, ha plantejat tres propostes en relació a les 30.000 persones desallotjades. La primera contempla la reubicació de les famílies a divuit quilòmetres de la ciutat, en unes cases que no tenen ni aigua ni llum. Les mateixes entitats ja han denunciat que ho consideren inviable perquè la majoria de la gent afectada subsisteix de feines ocasionals i del comerç informal a la capital i, per tant, no podria afrontar les despeses de transport. "Molta gent que ha acceptat una casa nova està tornant al llac, on lloga una habi-

Estan expulsant les famílies dels seus habitatges, tot i que tenen les escriptures de propietat

tació per estar més a prop de la ciutat", comenta Chanta, veïna entrevistada pel fotògraf Àngel García, guardonat pel seu treball fotogràfic després de tres anys de feina al país. La segona proposta és el pagament de 8.500 dòlars per casa, un preu molt inferior al valor dels terrenys al mercat. I la darrera proposta, de la qual desconfien especialment les organitzacions pels Drets Humans, és la de proporcionar un habitatge a la zona a cada família en un termini de cinc a deu anys, quan la zona residencial es-

ANGEL GARCIA

ANGEL GARCIA

ANGEL GARCIA

Les fotografies de la sèrie 'Cambotja for sale' han estat guardonades i han rebut una subvenció del Fons del Consell Nacional de la Cultura i les Arts'09 (CONCA). La construcció de gratacels al llac dessecat contrasta amb la poca alçada de les cases del barri

tigui enllestida. No obstant això, és més que difícil que el govern cedeixi habitatges situats en un barri comercial a famílies de pocs recursos.

Les organitzacions també han denunciat que el veïnat, constantment, és víctima de l'assetjament immobiliari. Se'ls prohibeix la reforma i la reparació de les cases, se'ls talla la llum i l'aigua de manera indiscriminada, es tanquen els comerços de la zona, s'han destruït cultius i la presència policial ha augmentat i ha doblat els seus efectius, que impedeixen l'entrada de periodistes i investigadors interessats per la situació. La por i la tensió es reflecteixen en les paraules de Oun Sophy, una dona de 54 anys que alber-

ga setze persones a casa seva: "Tinc por de les repressions que adopti el govern, perquè en altres desallotjaments han fet el que han volgut, com cremar les cases directament".

A més a més, per ampliar les zones de construcció, l'empresa va iniciar la dessecació del llac l'agost de 2008 i va dragar els rius Mekong i Tonlé Sap, que són els seus principals afluents. La cota de l'aigua ja s'ha reduït a una tercera part i, segons la LICADHO, la flora i la fauna estan desapareixent, fet pel qual ja no es veuen els tradicionals pescadors amb barca del llac.

A l'impacte ambiental, s'hi afegeix l'afectació en l'economia de les famílies pescadores.

> Una mica d'història

La història de Cambodja ha estat marcada per la dictadura dels Jemers Vermells, que van perpetrar l'anomenat genocidi cambotjà durant la dècada dels 70 i que, posteriorment, van patir la invasió vietnamita. L'any 1993, després d'establir-se una coalició de partits, es va redactar la Constitució Política, que reconeix la figura del rei i defineix la monarquia constitucional. A partir de llavors, el país va entrar en una etapa de creixement econòmic que, actualment, ronda el 9% anual. La seva font principal d'ingressos és l'incipient turisme induït per la inversió de capitals externs, especialment de països de l'entorn, com Tailàndia i Corea del Sud. Aquest fet, lluny de representar una alternativa ferma pels sectors més pobres de la població, ha suposat una amenaça per la seva estabilitat i la seva subsistència, com exemplifica el conflicte del llac Boeung Kak.

, roda el món

L'ARGENTINA · EL MODEL EXPORTADOR I LA PRODUCCIÓ A GRAN ESCALA DE LA SOJA TRANSGÈNICA AMENAÇA LA VIDA DEL CAMPEROLAT

Les veus silenciades al nord del país per culpa de les polítiques clientelistes

Al nord-oest argentí, les realitats polítiques clientelistes continuen limitant el desenvolupament social i cultural de la població. En un context econòmic dominat per la producció a gran escala de matèries primeres per l'exportació —en particular, soja transgènica— i on l'objectiu és la rendibilitat màxima a qualsevol preu, l'agricultura familiar i l'autoproducció no hi tenen cabuda. Formar part d'una comunitat indígena o ser camperola equival a no existir.

Laura Casas Clarà
Santiago del Estero, l'Argentina

A la província de Santiago del Estero, una de les més pobres i amb més població rural, la repressió, la corrupció i la falta de llibertat d'expressió defineixen un context social marcat per 50 anys de cabdillisme per part del governador Carlos Arturo Juárez. Tot i que, des de 2005, Gerardo Zamora és qui governa, les dinàmiques assistencialistes es repeteixen. A 350 quilòmetres de la capital de la província, trobem la po-

“Els nostres pares van firmar les renúncies dels seus drets sobre la terra pensant que estaven elaborant un cens agropecuari”

blació de Los Juríes. Aquí, més de 50 famílies sobreviuen en 1.000 hectàrees de terreny. És el que queda del Lot 40, un espai de 7.000 hectàrees, els pobladors del qual van ser expulsats pel productor de soja Mazoni mitjançant l'engany. “Els nostres pares van firmar les renúncies als seus drets so-

La màquina de sembrar cotó de la família Quiñones veu passar els anys a Los Juríes

bre la terra pensant que estaven elaborant un cens agropecuari”, explica Lucho Catàn, que va néixer al Lot 40, tot i que ara viu al poble.

Des de fa cinc anys, la família Quiñones no pot accedir a la seva terra per ordre judicial. Va ser desallotjada de casa seva per no pagar un deute, tal com comenta Walter Quiñones: “La mare va firmar un crèdit de 20.000 pesos per comprar llavors i fertilitzants, però quan ens van desallotjar el deute s'havia convertit en 200.000

dòlars”. Van ser víctimes d'una estafa elaborada pels propis advocats familiars. “Tots estaven conxorxats: els advocats, el jutge, el notari...”, afirma Graciela Quiñones. “Quan —després d'anys de peticions— vam poder accedir a l'Arxiu Provincial, es va demostrar que el deute era de 20.000 dòlars2, cosa que no justificava el desallotjament (...) ja no som delinqüents, sinó víctimes”, afegeix. L'advocat que va tramitar el desallotjament és Pedro Eugenio Simón, actual

representant de la Cambra de Diputats de la província i que s'ha postulat com a fiscal del Foro Federal de Santiago del Estero.

A Ojo de Agua, 22 famílies viuen en 4.000 hectàrees assetjades per José Crespín, un arrendatari de la zona. Tal com explica Eduardo Rulli, membre del Grupo de Reflexió Rural (GRR), fa sis anys, la policia va segrestar i torturar dos membres de la família Corvalán per persuadir-los de deixar les terres. Els policies

van ser processats, però encara exerceixen i les agressions continuen.

Rendibilitat a qualsevol preu

El mes de setembre, s'ha iniciat la sembra a l'Argentina. Gràcies al sistema de sembrat directe, que permet plantar les llavors directament sobre les restes de la collita anterior, la mà d'obra s'ha reduït un 37%.

Les poblacions que vivien del treball al camp no només pateixen la falta de feina, sinó que es veuen afectades pels productes químics utilitzats a les plantacions transgèniques, el més conegut dels quals és el glifosat. Aquests productes són extremadament tòxics per la salut humana i acaben amb tota planta que no estigui modificada genèticament. Ariel Medina, membre de l'Associació pel Desenvolupament Rural, treballa amb comunitats camperoles de Santiago del Estero i Santa Fe. Segons Medina, allà on es planta soja no s'hi pot cultivar res més “perquè el glifosat, a través de l'aire, mata qualsevol cultiu propi que es trobi a pocs quilòmetres”. A la zona de Villa Minetti, a Santa Fe, una petita comunitat viu enmig d'un *pool de sembra* i, aleshores, “quan l'avió fumigador passa per sobre de les cases, la gent s'ha d'amagar per protegir-se”, afegeix Medina.

L'advocat que va tramitar el desallotjament de la família Quiñones ara és representant de la província a la Cambra de Diputats

A la població de Monte Cristo, a la província de Córdoba, els seus més de 5.000 habitants pateixen les fumigacions procedents dels camps de soja i l'aire està ple de partícules que es desprenen de les sitges on s'emmagatzemen les oleaginoses. Casos semblants es repeteixen a San Francisco, Mendiola o al mateix barri d'Ituzaingó de Córdoba capital, on els casos de càncer (especialment leucèmia), lupus, al·lèrgies i malformacions congènites es multipliquen i superen la mitjana nacional.

En aquelles zones rurals argentines on la terra s'ha revaloritzat gràcies als bons resultats de la soja, les produccions autòctones i la vida dels pobladors estan amenaçades. La doble rendibilitat d'aquesta oleaginosa encara la fa més perillosa, ja que pel govern és una font important d'ingressos a través de les altes retencions fiscals que graven l'exportació. D'aquesta manera, els camperols veuen negat el seu dret a la terra, l'únic mitjà de subsistència que coneixen.

Un informe denuncia detencions arbitràries i desallotjaments violents

Ana Paola van Dalen
Barcelona

La soja transgènica és la reina del camp argentí, amb una superfície coberta de 16,6 milions d'hectàrees, xifra que suposa el 50% del total de terres cultivades del país. El cultiu de la soja a Argentina es basa en l'exportació agropecuària, terreny on les grans empreses agro-industrials imposen un model d'agricultura sense agricultors, però també sense boscos i sense diversitat biològica i cultural. Davant d'aquest context, l'informe *Situació dels Drets Humans al nord-est argentí el 2008* —presentat el

mes de setembre davant l'Oficina de l'Alt Comissionat de l'ONU pels Drets Humans a Ginebra i el 27 d'octubre a Barcelona— descriu els impactes socioambientals del model agroexportador i miner a gran escala sobre la població camperola i indígena argentina. L'informe presenta alguns testimonis de les violacions de Drets Humans que s'estan produint com a resultat d'aquests models. L'objectiu del document és cridar l'atenció de la societat civil internacional davant la situació que viuen les comunitats rurals del nord-oest argentí, on tant els empresaris com els governs locals promouen i participen en les de-

tencions arbitràries, els desallotjaments violents, les incomunicacions i els maltractaments, les amenaces als defensors de Drets Humans, la destrucció d'habitacles i pous d'aigua o la contaminació de terres i rius per l'ús d'agrotxícs. A la província de Santiago del Estero, 15.000 famílies veuen vulnerats els seus drets a l'alimentació, a la salut, a l'habitatge i a l'accés a la justícia. “Les grans empreses inventen denúncies, la policia ens deté, ens maltracta i ens tortura i, mentrestant, esborren tots els rastres que indiquen que en aquelles terres hi ha viscut gent”, explica Ana Cristina Loaiza, membre del Moviment Cam-

perol de Santiago del Estero (Mocase), que ha vingut a Barcelona per fer la presentació del document. L'informe ha estat elaborat a partir de 55 entrevistes, tant de representants dels governs provincials i del sistema judicial argentí, com de membres d'organitzacions camperoles i veïnals de les províncies de Santiago del Estero, Córdoba i Mendoza. L'elaboració va anar a càrrec de la Càtedra UNESCO de Sostenibilitat de la Universitat Politècnica de Catalunya, dels Enginyers Sense Fronteres-Catalunya, del grup Educació per l'Acció Crítica (EdPAC) i del Grup de Cooperació del Campus de Terrassa (GCCT).

XINA · ELS BLOCS D'INTERNET QUE INVESTIGUEN POLÍTICS I MOBILITZEN LA POBLACIÓ APAREIXEN COM BOLETS AL PAÍS

El 'motor de recerca humà', una forma d'activisme a la xinesa?

Julia Onorati
Pequín

“**H**i ha qui pensa que es tracta d'una cosa similar a Google, pel nom, però no. Aclarim-ho: és un fenomen social, una forma d'acció col·lectiva”. Són paraules de Guobin Yang, professor universitari i autor d'un llibre sobre Internet i comunicació a la Xina. Parla del *motor de recerca humà*, una qüestió molt xinesa. A Wengan, a la regió del Guizhou, al sud est xinès, fa un any van trobar Li Shufen, de setze anys, morta al riu. Sembla que la policia tenia pressa per tancar el cas, que va ser arxivat com a suïcida. A Internet, però, no tothom hi estava d'acord i va començar una *recerca humana en xarxa*. Segons algunes veus, es tractava d'un homicidi. S'intercanjava informació en la vida real i es posava a disposició del públic a través d'Internet. D'aquí, va arrencar una investigació alternativa, com una contra recerca, ja que es van publicar informes forenses i documents reservats *online*. Va ser tanta la gent que hi va participar, que fins i tot s'hi va involucrar el fill d'un polític local poderós i de nomenada. Hauria estat el noi, amic de la víctima, qui podria haver mort la noia, com demostren els testimonis -molts- i el procedir àgil i discret de la policia. Algú tenia por. La notícia es va difondre a la xarxa i el *motor de recerca humà* va es-

LAIA GORDI

Monument als herois del poble situat a la plaça Tiananmen de la ciutat de Pequín

La policia tanca el cas de la noia morta al riu i la pressió duta a terme a Internet i al carrer fa reobrir el cas

devenir inquestionable. Va desbordar, perquè amb Internet ja no n'hi ha prou. 500 estudiants van protestar davant de la comissaria de policia. Els uniformats s'hi van enfrontar amb brutalitat, van carregar i va pegar el brot de follia. Es va escampar la notícia que hi havia una mort. La reacció va ser inesperada: embogides, prop de 30.000 persones -segons les agències- es van llençar al carrer. La majoria hi va arribar a través de la convocatòria del Twitter i d'altres xarxes socials -vetades a l'imperi. El xoc amb la policia va ser llarg -va durar prop de set hores- i les conseqüències van ser diverses: un centenar de persones ferides, desperfectes múltiples als edificis i 40 cotxes cremats. En acabar la jornada de tensió, la policia va reobrir el cas de la jove morta. No és la primera ni l'última història similar.

El fenomen ja ha estat força estudiat. En parlen les agències de notícies governamentals, les revistes i els tribunals i, fins i tot, se'n ha fet una pel·lícula. Seccionar el *motor de recerca humà* significa capbussar-se en els meandres més interns de la Xina

contemporània. I, per recollir les seves diverses cares en un únic concepte, també s'ha inventat un nou terme: *Renrou Sousou Yinqing* -la traducció de la qual seria *motor de cerca humà*-, conegut popularment com *renrou* -una part del nom-, que significa carn humana. D'aquí el nom oficial en anglès: *human flesh search*.

Generalitzant, es podria dir que, davant d'un comportament considerat immoral o injust, la ciutadania xinesa reacciona fent-ho públic en una pàgina web, duent endavant investigacions privades que poden acabar amb el linxament d'una persona o amb la descoberta de les vergonyes del poder. “Es tracta d'un grup de persones que usen Internet per cercar i compartir informació sobre una persona: aquesta és la definició”, diu segura Fauna, una de les fundadores de chinasmack.com, la pàgina que recull “les històries més picants de la xarxa xinesa”. El fenomen crea controvèrsia, és contradictori i se li pot donar mil voltes, depèn de com es miri. Però els sinòlegs asseguren que no podia néixer i desenvolupar-se en una altre lloc que no fos la Xina. El *renrou* neix a partir d'un vídeo *online* on una lúgubre infermera mata sàdicament un gat. No se li veu la cara, però alguns usuaris, enrabats, no es van esperar i -a través d'una anàlisi detallada de cada petit fragment del vídeo- van aconseguir identificar-la. L'últim cas clamorós de *renrou*, en canvi, assenyalava un polític. Es tracta de Zhou Jiugeng, un alt càrrec de Nanchino.

Analitza la foto apareguda a la web d'una conferència on va participar Zhou, molts ciutadans van notar quelcom de particular, com el paquet de cigarretes costosíssimes que tenia o el preciós rellotge que portava. Dos vicis que un funcionari del Partit no hauria de tenir, per respecte vers el Poble. Va arrencar la recerca i van aparèixer informacions i confirmacions a la xarxa. Les agències xineses van parlar de “la cursa de les cigarretes”. Zhou va acabar al bell mig d'un desastre polític i va dimitir.

Un polític dimiteix arrel d'una recerca 'online' centrada en el seu vici de fumar i els seus luxes

Els sinòlegs expliquen el *renrou* a través del confucianisme clàssic que ha regit històricament la cultura xinesa. Una filosofia segons la qual s'aconsegueix la gestió harmònica de la societat a través de la conducta moral de l'individu. Però amb el pensament de Confuci no n'hi ha prou per explicar-ho. Avui dia, la Xina és una olla a pressió a punt d'esclatar i la web senzillament ha pujat el gas. No obstant això, pels xinesos, en el fons, tot plegat no és tan estany. Podem pensar en els

càstigs públics i les delacions de la Revolució Cultural i aquella tendència -palpable encara avui- cap a la manca absoluta de privadesa a la Xina. Fauna també ens respon davant d'això: “Per nosaltres -xinesos- no és gens sorprenent. Sempre hem tingut un funcionament més col·lectiu que d'altres societats, per diverses raons. Aquí tothom ha de fer front a la multitud, sempre. Potser el fenomen interessa més als estrangers perquè tenen més confiança en l'autoritat o en la policia. O perquè la societat occidental és més individualista. O perquè el *renrou* és un nom xinès”. Tot fent broma, Fauna toca un punt important, ja que “estariem parlant gairebé de linxament *online* amb característiques xineses”.

Altres persones, però, ho veuen des d'un punt de vista molt diferent i diuen que “el *renrou* no és altra cosa que una forma d'activisme nova i moderna”. És el cas del professor Guobin Yang, que ha escrit un llibre al respecte, titulat *The Power of the Internet in China: Citizen Activism Online* (Columbia University Press, 2009). “Són dos els factors que expliquen l'existència del fenomen: en primer lloc, una dilatant i interessant vida *online* en una comunitat molt i molt gran que dona espai al *renrou*. En segon lloc, unes condicions socials on preval la injustícia, la corrupció i un sentiment de manca de poder davant l'autoritat. En aquest sentit, és una forma d'acció col·lectiva i una demostració del ressentiment i les frustracions de

l'actual societat xinesa”. I com pot ser que la reacció es doni a Internet, que precisament a la Xina es troba més que controlat i vetat? En aquest sentit, Yang diu que “aquesta és una petita gran veritat i, sovint, es nega la contradicció, però el fet és que els navegants xinesos no són estúpids. Cada vegada s'inventen una cosa diferent per evitar la censura o la majoria dels seus efectes. I aquest és un altre argument a favor de la idea que les motivacions del *renrou* són, sovint, revoltes contra el poder”.

El professor Guobin Yang afirma que aquestes lluites populars a la xarxa són, sovint, revoltes contra el poder

I el poder, a la seva manera, prova de respondre. Així doncs, el Partit i el govern han establert un reglament per “la protecció i la seguretat del sistema computeritzat”, que va entrar en vigor l'1 de juny. Segons els jutges i les lleis xineses, el *renrou* fa por i, com a tal, és un crim. Però si s'ha de jutjar, els xinesos saben que, amb el *motor de recerca humà*, fins i tot es podria canviar el jutge. I darrere d'ell, la llei.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Cinquena trobada de mitjans comunitaris

Una cinquantena de mitjans del tercer sector d'arreu de l'Estat espanyol s'apleguen a Barcelona per sumar esforços i fer front als problemes del sector

Manuel Torres Mendoza

Més d'un centenar de persones de prop de 50 mitjans alternatius d'arreu de l'Estat espanyol van participar, el 6 de novembre, a la trobada de mitjans comunitaris desenvolupada a l'Hangar, al Poblenou. Altres espais de Barcelona també van acollir actes de la trobada organitzada per l'Assemblea de la Comunicació Social, en la qual es va debatre sobre els problemes més greus que ha d'afrontar el sector, com la nova llei de l'audiovisual estatal.

L'espai de debat sobre gènere és el que va rebre més aportacions, fet que constata la preocupació de les persones que treballen als mitjans alternatius per la formació i la transmissió dels continguts. En aquest sentit, es van llençar propostes en la línia de fer servir una perspectiva femenina que ajudi a "deseducar" to-

OKUPEM LES ONES

thom del masclisme i del patriarcat heretats i que contempli una altra manera d'entendre la igualtat que vagi més enllà de la paritat obligatòria i aprofundeixi en els trets menys palpables.

Abans, però, membres de Ràdio Vallekas, de la Unió de Ràdios Comunitàries de Madrid (URCM) i del Fòrum Europeu de Mitjans Comunitaris (cmfe.eu) van explicar les seves experiències, que es concre-

ten en generar sinergies de treball a escala mundial mitjançant l'Associació Mundial de Ràdios Comunitàries (AMARC) -sobretot al continent americà-; l'intercanvi de continguts -tant de programes com de programari lliure- a la URCM i la recerca en comunicació i la incidència en les polítiques comunitàries per part de la CMFE. Aquestes xerrades van fer palès tot un seguit d'estratègies pensades des de la proactivitat, que busquen complicitats per deixar de banda el discurs del victimisme.

La trobada es va desenvolupar en cinc tallers simultanis que van tractar temes com el finançament, la legislació, l'*streaming* i els servidors lliures i la relació dels mitjans amb la comunitat i els moviments socials.

Les conclusions recollides estaran a l'abast de tothom els propers dies a la web de mediacomunitarios.net.

PREMSA

'Zmag': "Necessitem la vostra ajuda"

La revista d'esquerres nord-americana, on, entre d'altres, col·labora Noam Chomsky, demana ajut als seus lectors per fer front a la greu situació econòmica que pateix

Xavier Blasco Piñol

Zmag, la revista d'esquerres de referència als EUA, demana ajuda als seus lectors. La publicació, nascuda el 1987, fa dos números que alerta de la greu situació econòmica que està travessant a través de la seva editorial. Ara, fins i tot ha editat un vídeo (www.zcommunications.org/znet_help.htm) on els fundadors de Z Communications -Michael Albert i Lydia Sargent, entre d'altres- apareixen explicant què suposa aquesta revista pels movi-

ments socials d'arreu i fan una crida per salvar-la. Demanen que la gent faci donacions i se subscriuï per què el projecte pugui tirar endavant. Ja fa un temps que els seus col·laboradors -entre els quals es compten Noam Chomsky, Amira Hass, Norman Solomon, Robert Fisk, Howard Zinn, Eleanor Bader, Barbara Ehrenreich i Bashir Abu-Manneh- han deixat de cobrar i, malgrat tot, continuen escrivint i aportant informació crítica a la revista. Concretament, Z havia d'arribar als 50.000 dòlars a principis de novembre i uns altres 100.000 de ca-

ra a principis d'any. La crida que van fer el mes d'octubre va donar resultats i van aconseguir 37.000 dòlars en donacions directes i quasi 32.000 dòlars més en subscripcions a principis de novembre. Actualment, ja han recaptat més de 91.000 dòlars, però encara els en falten.

Perquè una publicació alternatiua es mantingui lliure de pressions polítiques i comercials en un context de crisi generalitzat, Z es demanava quines serien les vies de finançament possibles. En mencionava cinc: un "àngel" ric amb butxaques pro-

fundes, que podria voler ficar cullerada en el contingut de la publicació; el suport d'un partit polític o una organització similar; canviar el contingut de la revista per atraure una audiència menys radical; esdevenir una publicació *online* o confiar en la generositat de la comunitat de lectors. Zmag va concloure que cap de les quatre primeres opcions no entroncaven amb la seva política, sobretot perquè "la nostra missió ha estat sempre aportar informació i idees a les iniciatives que impulsen un canvi social radical".

> La lluita antiterrorista de TVE

Vam assistir perplexes, el dia 28 d'octubre, a un espectacle de periodisme grotesc. El programa *Los Desayunos de TVE*, conduït per Ana Pastor, va informar sobre la detenció de l'advocat defensor del moviment proamnistia del País Basc, Joseba Agudo Mancisidor, hores abans que aquest fos realment detingut arran de la instrucció del jutge de l'Audiència espanyola Fernando Grande-Marlaska. Així doncs, es va anunciar una notícia fictícia que palesava, una vegada més, el sistema de filtracions que la policia fa, sistemàticament, a alguns mitjans de comunicació afins amb les institucions. Això va provocar que la Guàrdia Civil i la policia francesa acceleressin el dispositiu policial per dur a terme la detenció de l'advocat aquella mateixa tarda. Aquest fet és paradigmàtic, però no pas insòlit: els qui segueixen els informatius de la televisió o certa premsa generalista estan avessats a assabentar-se de les detencions dels militants de l'esquerra *abertzale* a través de notícies postisses, còpies gairebé idèntiques dels informes policials. En aquest cas, però, TVE va transgredir els límits deontològics i va prefabricar una notícia irreal. Per aquest motiu, un cop feta pública, els responsables del web corporatiu de TVE es van apressar a suprimir-la, tot i que no van poder fer desaparèixer el que va quedar gravat a la memòria cau de Google. Ara, Grande-Marlaska ha iniciat una instrucció paral·lela a la detenció d'Agudo i ha sol·licitat a la direcció dels informatius de la televisió pública espanyola tota mena de detalls respecte la filtració policial. Serà interessant veure què succeeix a partir d'ara, especialment perquè aquest cas es produeix en un context de manca de llibertats al País Basc, agreujat per les darreres detencions dels dirigents independents. ALBA GÓMEZ

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenett del Besòs www.tvgramenett.org

6

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrena

EIXIDA.WORDPRESS.COM

Terra d'escudella

Menú al migdia 6,70

... i un plat cobert

allons, macarrons, sarrats, fideus, darreres, llegums, dausos, paella, arrissats, escudella

© Premia. 20 baixos. Sants (Bcn)

www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

La Falcata

TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casó Antic - Lleida

www.lafalcata.cat

la bicicleta

periòdic popular de Tarragona

www.periodiclabicicleta.org

malea

tereria malea s.c.c.l

esmorzars i beverans, cassolans i ecològics

c/ negro, 10 sants (bcn)

tel. 93 422 070

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Memòria gràfica de l'independentisme

Coincidint amb els 100 anys de l'estelada, un llibre recopila la història del disseny gràfic del moviment català d'alliberament nacional

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

Des dels primers segells clandestins de la Unió Catalanista publicats els primers anys del segle XX fins als habituals clauers, samarretes o mocadors amb la bandera estelada, hi ha tot un segle d'història. La producció gràfica de l'independentisme és especialment rica, però fins ara ningú no l'havia recopilada d'una forma sistemàtica. 100 anys després de la creació de la senyera independentista, Cim Edicions publica *Cent anys d'estelada*. Es tracta d'un segle d'iconografia independentista, probablement el primer llibre que mostra l'evolució del disseny gràfic associat a les reivindicacions del secessionisme català. El recull, coordinat per Oriol Falguera i Joan-Marc Passada, amb el suport de la Fundació Reeixida i la Comissió del Centenari de l'Estelada, vol omplir un buit en la història de l'independentisme. El llibre podria ser una versió 2.0 de l'emblemàtic *Origen de la bandera independentista*, de Joan Creixell, publicat el 1984 per l'editorial El Llamp i reeditat el 2008 amb motiu del centenari per Rafael Dalmau Editor. L'aportació de Creixell era la primera publicació centrada a analitzar l'origen de la bandera estelada, el disseny de la qual -inspirat en la bandera cubana- és atribuït a Vicenç Albert Ballester.

Fora grillons!

Els antecedents de l'independentisme de principis de segle podem trobar-los en els textos publicats per l'escriptor barceloní Josep Narcís Roca i Ferreras, que l'any 1858 va publicar un article al diari *La Renaixensa* titulat "La independència de Catalunya". Dins de la Unió Catalanista (1886-1938), es van començar a articular els primers grups separatistes, com La Reixa (fundat el 1903). El 1905, el Casal Català de Santiago de Cuba va editar la revista *Fora grillons!*, la primera amb un estel a la capçalera que indicava la seva tendència independentista. El titular del primer article ho deixava clar: "Mori Espanya!".

D'aquest període seminal, en queda constància gràfica a través d'algunes fotografies: el primer esbós de senyera amb estel documentat data de 1906, d'una imatge presa al Patronat Escolar de Barcelona. També apareix en segells o opuscles com *What Says Catalonia*, publicat pel Comitè Pro-Catalunya en anglès i francès en forma de missatge al president nord-americà Woodrow Wilson, que va mostrar-se partidari de l'autodeterminació dels pobles en un discurs a la Societat de Nacions el 1918.

Popularització i creixement

El primer partit que va adoptar formalment l'estelada com a senyera pròpia va ser Estat Català, fundat per Francesc Macià el 1922. D'aquesta època, destaquen els dissenys acurats dels títols de l'empèrtrit Pau Claris, bons emesos per recaptar fons pel complot militar de Prats de Molló impulsat pel propi Macià. Durant la República espanyola i la Guerra Civil, l'estelada també és present al material gràfic editat per l'agrupació nacionalista Nosaltres Sols! -fundada a imatge de l'irlandès Sinn Féin-, pel Partit Català Proleta-

rament Nacional (PSAN). Creat el 1968, el PSAN va redissenyar l'estelada i va canviar l'estel blanc pel roig i el triangle blau pel blanc, que finalment va esdevenir groc. La primera versió de la nova bandera, en una sola tinta, va aparèixer reproduïda per primer cop a l'òrgan del partit, la revista *Lluita*, l'any 1969.

Socialització i comercialització

La creació del PSAN va suposar -alhora- el naixement d'una nova era en la producció gràfica de l'independentisme. Els nombrosos cartells, adhesius, fulls voltants i altre material propagandístic deixen constància de la vitalitat del disseny gràfic independentista durant el tardofranquisme i la transició. Limitada durant els anys 80 i part dels 90 a sectors socials fortament identificats amb l'esquerra independentista, l'ús de l'estelada s'estén de forma progressiva durant els 90 i arriba al segle XXI de forma plenament normalitzada. Apareix en multitud d'esdeveniments i actes socials i és comercialitzada en tota mena de marxandatge. Poc podria imaginar Ballester, quan esbossava els primers dissenys de l'estelada en plena dictadura de Primo de Rivera, que avui la seva creació gaudiria de tan bona salut.

La desfeta del 1939 no va suposar la desaparició de l'estelada com a símbol

ri de Jaume Comte o pel Partit Nacionalista Català. A més a més, la iconografia independentista també té una presència destacada en la nombrosa producció cartellística de la dècada dels anys 30.

La desfeta del 1939 no va suposar la desaparició de l'estelada com a símbol: el Front Nacional de Catalunya, creat a París l'any 1940, també va fer-la servir en la seva propaganda i accions. No va ser fins a finals dels anys 60, però, que l'independentisme -i, de retruc, les seves aportacions gràfiques- va tornar a prendre volada amb la creació del Partit Socialista d'Allibe-

Cent anys d'estelada
Un segle d'iconografia independentista

Cim Edicions, 2009.
Coordinació: Oriol Falguera i Joan-Marc Passada.
183 pàgines.

LIBRES

Un còmic aturat en el temps

Retrat de la nova novel·la gràfica del valencià Paco Roca

Pablo Tudela

expressions@setmanaridirecta.info

L'home sense nom, per no arribar tard a la seva cita, decideix escurçar el trajecte travessant el barri vell, un erm solitari digne del paisatge més recargolat que Escher -el creador d'espais impossibles- mai va dibuixar. Així comença *Las calles de arena*. El nostre home arriba a perdre's tant que es veu abocat a passar la nit en un hotel del barri vell. I el dia següent, arriba a perdre's tant que no li queda més remei que passar una altra nit al mateix hotel. I després una altra i una altra...

I és que, si aquesta novel·la gràfica tracta d'alguna cosa, és del temps. De com passa i de com deixem que passi; de si l'acompanyem, l'espremem i en gaudim o de si, al contrari, deixem que ens passi per damunt fent-nos esclaus d'obligacions insulses mentre ens abandonem a la seva/nostra sort. Almenys, aquesta és la disjuntiva que apareix en bona part dels personatges i del nostre propi home, que no veu el moment d'abandonar el malson de no poder escapar del barri vell per tornar a la plaent normalitat de la hipoteca mensual.

De la mateixa manera, l'hotel La Torre -una picada d'ullet al mite de la torre de Babel- allotja el senyor Soto -que espera l'arribada de la mort vestit de vestit i prostrat en un sarcòfag fet a la seva mida- o el comte Diògenes -perdó, aquest és veï de l'hotel-, que viu envoltat de retrats de si mateix i s'aferra als objectes materials com a únic motor per conservar els records. Crida l'atenció el desenvolupament de personatges que, durant tota la trama, se'ns presenten anònims, com aquest senyor baixet que comparteix habitació amb el nostre home i porta 30 anys ordint un pla d'escapada del barri, però mai no té la sensació de tenir-ho tot lligat i ben lligat. També trobem la cartera de la zona, una noia a qui li encanta comunicar-se, però la timidesa li impedeix de dir una sola paraula.

A tall introductor, la novel·la comença amb una citació d'*Alicia al País de les Meravelles*, de Lewis Carroll. Destaquem la referència perquè, en alguns moments, es podria canviar el cap d'alguns dels personatges de la del conill blanc o la del barretaire boig: subjectes que cavalquen entre l'extravagància i la metàfora. Però, a més de les referències de Carroll, s'aprecien subtils pinzellades que podrien anar des de la foscor de Poe fins a les obsessions de Cortázar o, pel fet d'utilitzar un referents cinematogràfics, podria assemblar-se a un recorregut pels missatges ocults de pel·lícules de ciència ficció com *Blade Runner* o *Donnie Darko*. Un món tancat on cada personatge es troba situat al lloc exacte i aporta la seva corresponent dosi de seny a aquesta bogeria de relat que deixa entreveure una peculiar existencialitat.

PACO ROCA

Canvi de to i insistència en la reflexió

Sorpren el canvi de registre de Paco Roca respecte al seu anterior -i reconegut- treball, *Arrugues*, una obra multipremiada on retrata d'una forma deliciosa la vellesa dels personatges. Una aposta per la imaginació en termes de guió i una cura especial en el dibuix, on les tonalitats predominants de cada vinyeta es concentren a il·lustrar el moment i l'esdevenir dels fets de la novel·la. Tot el conjunt converteix aquesta peça en una novel·la gràfica diferent i original, a la vegada que referma Roca com un autor polifacètic que -independentment del context o el gènere on se situi- s'entossudeix a explicar-nos històries que indueixen a la reflexió. Pot ser arriscat escriure una ressenya havent llegit el còmic tan sols un parell de vegades, ja que, com acostuma a succeir amb tota bona obra -sigui en el format que sigui-, *Las calles de arena* s'avé a diverses interpretacions i conclusions, tantes com les vegades que el llegeixis.

Las calles de arena

Autor: Paco Roca.
Editorial: Astiberri, 2009.

LIBRES

Amb contundència, feministes

'Mujeres Preokupando' torna a Barcelona deu anys després

Meritxell Guàrdia

expressions@setmanaridirecta.info

Mujeres Preokupando 8 ja ha sortit al carrer. Aquesta revista, sorgida del feminisme autònom antiautoritari i vinculada a l'okupació, és un projecte de difusió feminista que s'edita de manera rotatòria des de diversos punts de l'Estat. La publicació va sortir per primera vegada l'any 1996 arran d'unes jornades estatals d'okupació que es van fer a Barcelona i, des de llavors, la seva edició ha passat per diferents llocs: Madrid, Barcelona, el País Basc, Saragossa, València o les Canàries.

Deu anys després, i en un context diferent (visibilització de les agressions als espais polítics, les reaccions, la polarització de col·lectius...), *Mujeres Preokupando* s'ha tornat a editar a Barcelona. Tot i la influència d'aquest context, la revista s'ha centrat en la reafirmació del terme *feminisme* des d'una perspectiva radical i antiautoritària. Un feminisme que, com les mateixes editores expressen, funciona sense institucions ni demandes a l'Estat.

Més d'una desena de col·lectius, grups i individualitats d'arreu del territori s'han expressat i han participat del projecte.

El contingut que ofereix *Mujeres Preokupando 8* abraça un ventall ampli de temes i diversos estils expressius: autogestió de la salut, avortament, estereotipació, presó, okupació... A més a més, trobem articles com el del Frente de Liberación de Nosotras Mismas (FLNM), l'entrevista a les SCUM Barcelona o l'entrevista a dues militants de Rote Zora, que aporten la visió d'altres formes d'acció directa feminista. En definitiva, ens situem davant una revista que dóna una visió contundent de resposta feminista que abandona el rol victimista de la defensa i augmenta la confiança en l'autonomia.

LIBRES

Els materials de la Comissió de la Veritat

La repressió franquista al País Valencià

Autor: Pelai Pagès i Blanch, editor.
Editorial: Edicions Tresquatre, 2009.
Pàgines: 800.

Marta Camps

expressions@setmanaridirecta.info

Un any després de la Primera Trobada d'Investigadors a València, citada per la Comissió de la Veritat, ens arriben tots els materials discutits i editats durant el fòrum. Un recull voluminós de totes les ponències i comunicacions presentades, centrades en la repressió exercida pel règim franquista als territoris valencians.

L'obra detalla els afusellaments, els centres penitenciaris,

la repressió contra les dones, els desplaçaments de mestres, les batudes contra el moviment obrer i un llarg etcètera. En definitiva, un inventari exhaustiu d'aquells anys de foscor que van marcar la vida de milers de persones i que tot just ara comencen a destapar-se.

El document té una motivació clarament divulgadora i encaminada a visualitzar i fer reviu la memòria d'uns horrors que, tal com expressa la Comissió i les ponents, no s'haurien de repetir mai més.

, expressions

FOTOGRAFIA

'Mira com Sona', cançons amb imatges

La fotògrafa Roser Ortiz organitza una exposició al CAT de Gràcia

Helena Casas (Conxita) és una de les artistes retratades a l'exposició 'Mira com Sona'

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

La fotògrafa Roser Ortiz, especialitzada en festivals, concerts i actes populars i culturals, presenta la seva nova exposició *Mira com Sona*, que romandrà al Centre Artesà Tradicionari fins el 24 de desembre. A l'exposició del CAT, s'hi podran veure fotografies de músics i bandes del país com Miquel Gil, Lluís Llach, Ai Ai Ai, Cesk Freixas, Feliu Ventura i Jaume Arnella, entre d'altres. Roser Ortiz és col·laboradora habitual de la DIRECTA. Com a fotògrafa es va encarregar de la cobertura del cicle Expressió Directa 2008 i també

L'exposició Mira com Sona va sorgir arran de la iniciativa sorgida del cicle Tastautors de Granollers

d'altres recitals i concerts. També ha publicat les seves fotografies a les revistes *Enderrock* i *Folc* i als diaris *El Punt*, *Avui* i *La Burxa* i ha col·-

borat amb grups i artistes com Ràbia Positiva, Kop, Eina, Lluís Llach, Revolta 21, Brama i Quico el Cèlio, El Noi i el Mut de Ferreries. L'any 2006 va mostrar les seves fotografies a *Pana Catalana*, una exposició sobre concerts de grups que canten en català.

L'exposició *Mira com Sona* va sorgir arran de la iniciativa sorgida del cicle Tastautors de Granollers, on es va proposar fer una exposició amb les imatges dels artistes que havien participat d'aquesta programació musical. Posteriorment, l'exposició es va ampliar a tota mena de músics. A més de Granollers, *Mira com Sona* ja ha passat per la taverna Aztucac de Mataró.

MÚSICA

300 anys de resistència musical

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Ocupats, però no vençuts. Com a mínim pel que fa a la música. La campanya 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència organitza, el 21 de novembre, un concert al pavelló firal de Vilafranca del Penedès que comptarà amb la participació de Kop, Soziedad Alkoholika, Dr. Calypso i La Gossa Sorda. Un festival d'alt contingut polític que servirà per visualitzar la campanya i, alhora, per solidificar la seva continuïtat econòmica. Les emocions fortes -com a mínim pel que fa al nombre de decibels- estan garantides amb la participació de Soziedad Alkoholika i Kop. Els bascos S.A. són una de les bandes capdavanteres del metal i el trash a l'Estat espanyol. Arriben a Vilafranca després d'haver publicat *Mala sangre* (Roadrunner, 2008) i d'annunciar un fet inèdit: després de divuit anys, estan tornant a enregistrar el seu primer disc, conegut popularment com el disc negre. Les mateixes cançons i la mateixa actitud, però molta més qualitat tècnica. Kop és un dels grups que ha fet més concerts aquest 2009 dins i fora dels

Països Catalans. El retorn del cantant Juanra després de gairebé una dècada allunyat dels escenaris no ha pogut ser més fructífer: el grup ha actuat arreu de l'Estat espanyol i també a Europa i a l'Amèrica Llatina. Pocs dies abans del concert de Vilafranca, Kop haurà actuat a Santiago de Cali (Colòmbia) amb Calle 13 i, pocs dies després, el 5 de desembre, actuaran a Berlín. De cara al 2010, el grup ha anunciat la seva intenció d'enregistrar material nou. Uns altres incombustibles són Dr. Calypso. Els pares de l'ska i el reagent català han complert 20 anys dalt dels escenaris aquest 2009 i ho han celebrat de l'única forma que saben fer-ho: amb una llarga tanda de recitals on han recuperat les seves peces més emblemàtiques. Un altre grup que es troba en plena forma és La Gossa Sorda. El grup està fent els últims *bolos* de la gira *Saó* (autoeditat, 2008), el seu tercer treball discogràfic. El recital de Vilafranca serà una de les últimes ocasions per veure'ls al Principat aquest 2009.

21 de Novembre, 22:30h.
Vilafranca del Penedès.
Entrades: 12 euros (15 a taquilla).
Més informació: www.300anys.cat

CAMPANYES

Una mar pel diàleg

Blanca Balanya
expressions@setmanaridirecta.info

La Mediterrània ha estat, al llarg dels segles, un mar de trobada de pobles, cultures i religions que ha forjat una identitat compartida entre les habitacions de les seves riberes. Amb l'objectiu d'aprofundir en el co-neixement mutu entre els moviments socials de base dels països de la Mediterrània, establir ponts de diàleg i superar tòpics i prejudicis, Sodepau organitza les jornades titulades *Construim una Mediterrània per la pau, la justícia i la dignitat dels pobles*, que se celebraran a Barcelona els dies 13 i 14 de novembre. Les jornades s'estructuren en quatre blocs. El primer, sota el títol *Un sistema internacional en redefinició: impactes sobre l'espai mediterrani*, inclou xerrades sobre la crisi agrícola i energètica a càrrec de Nader Hrimat, enginyer agrònom i director adjunt de l'Institut de Recerca Aplicada de Jerusalem, i també sobre multilateralisme, a càrrec de Didier Billion, professor de l'Institut d'Estudis Europeus. El segon bloc està centrat en el nou quadre geoestratè-

gic al Pròxim Orient i comptarà amb conferències d'Azzam el Tamimi, director de l'Institut de Pensament Islàmic i Polític de Londres, de Michael Warshawski, representant d'Alternative Information Center, i de Carmen Rodriguez, professora del Departament d'Estudis Àrabs i Islàmics de la Universitat Autònoma de Madrid. El tercer bloc du per títol *La crisi actual: una crisi de civilització* i comptarà amb la participació de Carles Riera, de la Fundació Desenvolupament Comunitari i membre del secretariat internacional del Forum Social Mundial, i de Ali Fayyad, sociòleg libanès. El darrer bloc serà un debat sobre la mobilització dels moviments socials i de resistència a la Mediterrània, amb la participació de Luís Blanco, de la Inter-sindical Alternativa de Catalunya, de Toufik Cheddadi, de l'Associació pels Drets de l'Home del Marroc, de Conñeh Hackbart, membre d'Alternative Information Center, i de Nahla Chahal, escriptora i investigadora.

13 i 14 de novembre.
Organitza: Sodepau.
Més informació: www.sodepau.org

COPA MENS-TRUAL...
de dilluns a divendres de 18 a 22 h

L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Lacintatinovisible
www.lacintatinovisible.org

Rece 35 anys - 08014 BCN - 93 298 99 47

ESPAI OBERT

Nou horari: de dilluns a divendres de 18 a 22 h

Ajuda no a consultar econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

Col·lectius: Etcètera, Contra-Info, Biogràfic, Polemica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Radio Sants Una Lliure, Cooperativa de consum crític.

La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.

C/Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

Info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, La plaça - Bcn 93 328 81 62

30/10/09 - 22h - Plaça del Rei
PATXI ETA KONPAINIA

09/11/09 - 20h - CAT
INAKI PLAZA & ION GARMENDIA

07/11/09 - 20h - Euskal Etxea
HEGOKOAK

10/11/09 - 21h - Convent Sant Agustí
RAFA RUEDA

14/11/09 - 22h - CAT
MADDI OIHENART

20/11/09 - 20h - Euskal Etxea
ARISTIZABAL & BARANDIARAN

20/11/09 - 20h - CAT
KORRONITZI

27/11/09 - 21:30h - L'Auditori
RUPER ORDORIKA

05/12/09 - 22h - La Fàbrica del Clot
ARRAMAZKA + GATIBU

Euska Etxea
Centre Cultural Barcelonès
Errandi per Arri de Sant Ildefonso
www.euskalabesak.org
blog.euskalabesak.org
tel: 93 310 22 00

30

www.ehivest.com

AUDIOVISUAL

'Check Point Rock', cançons des de Palestina

El documental de Fermin Muguruza s'endinsa en el panorama musical palestí

El documental *Check Point Rock* vol mostrar la situació que viu Palestina a través de cançons i les paraules de diversos músics palestins. Fermin Muguruza, després de trobar-se enmig de l'huracà palestí-israelià arran d'una visita d'artistes a Palestina l'any 2002 -durant la qual va acabar fent d'escut humà a la Mukata de Ramallah, juntament amb 40 artistes i intel·lectuals europeus, per protegir Yasser Arafat, president electe-, va sentir la necessitat de donar la veu als artistes palestins.

Aritz Nafarroa
expressions@setmanaridirecta.info

Per fer el documental sobre els músics palestins, Fermin Muguruza va portar el director de documentals Javier Corcuera a Palestina, on havien de trobar-se amb Mahmud Darwish, poeta nacional palestí. Però Darwish va deixar aquest món unes setmanes abans que arribessin. Llavors, com a homenatge al poeta, van decidir rodar amb els diferents músics que van visitar durant el seu camí. Fent un recorregut per la Palestina històrica, el documental comença a les barriades de Lod, l'aeroport de Tel

Aviv, on trobem alguns dels barris amb els nivells adquisitius més baixos i els índexs més elevats d'addiccions de tot Israel -producte de la discriminació vers la població àrab palestina exercida durant 61 anys per l'Estat israelià-, i presenta el grup de Hip-Hop DAM -que ja ha fet alguns concerts en aquesta banda del Mediterrani. Subell, dels DAM, els farà de Cicerone.

El documental passa després per Haifa -on trobem els rockers Khalas (prou en àrab)- i pel municipi d'Acra, on el grup de música de rumba araboandalusi Walla't ens delecta amb les imatges màgiques de la ciutat i on la rapera Safaa d'Arapiyat ens colpeja la consciència amb les seves lletres. El documental també recull un referent històric viu, Amal Murkos, que pretén, sense tancar-se mai a les altres cultures, mantenir viva la consciència del poble a través de la seva música i el seu programa de ràdio, fet des de Nazareth.

El pas per Cisjordània

Més tard, la ruta s'endinsa a Cisjordània, on s'entrevisten alguns músics tradicionals. A Jenin, escoltem un recitador de bodes, que és una tradició històrica present a tota la conca Mediterrània. Aquest recitador, amb diferents ritmes, improvisa versos sobre esdeveniments assenyalats, (com bodes o festes), sobre les persones o sobre l'actualitat. A Nablus, pels preciosos carrers de la *kashba*, el documental s'atura amb un dels mestres del llaut, Habib al-Deek. Poc abans d'arribar a la ciutat màgica, al

checkpoint de Qalandia, Muguruza i el seu equip es troben amb Ayman, l'únic representant dels Palestinians Rapers que ha pogut participar al documental perquè, a Gaza, on l'hivern passat van morir 1.400 persones arran de la barbàrie israeliana desfermada sobre el minúscul territori superpoblat, el setge sionista va impedir l'entrada als documentalistes.

Un cop travessat el *checkpoint*, el grup arriba a Jerusalem per trobar-se amb el primer grup que va adaptar la música palestina a la modernitat, Sabreen, una formació que després ha cedit el seu estudi per donar suport a diferents grups palestins.

Més enllà de la música,

els contextos i els sentiments
Durant el recorregut, però, no només se senten cançons, sinó que els músics van desgranant les situacions i els sentiments que vivien arran de l'ocupació i de les seves conseqüències, més enllà del que expressen a través de la música.

El documental pretén donar veu als músics palestins i explicar la seva situació, més enllà dels enfrontaments que ens ofereixen les càmeres de tot el món. Cal destacar, a més, el treball de fotografia de Jordi Abusada a la Palestina esquarterada.

El final del documental es dona amb motiu de la fi dels 40 dies de dol per la mort de Mahmoud Darwish, un concert a Ramallah amb el Trio Jubran. Es tracta d'un dels grups de música palestina més importants i famosos a escala internacional. En aquest concert, repeteixen el format amb el qual van fer la volta al món: la veu de Mahmud Darwish -a través d'una gravació-, acompanyada de la música de corda del trio Jubran. El treball acaba amb les paraules del poeta: "Els palestins riuen, gaudeixen, juguen i fins i tot moren de manera natural. No només els maten".

Check Point Rock (Palestina 2009)

Director: Fermin Muguruza.
Durada: 1h 12'.
Gènere: Documental.

DVD

Estètica familiar des del gran globus

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El taiwanès Hou Hsiao-hsien -*Millennium mamba*- és considerat un dels principals cineastes internacionals des de fa dues dècades. Amb la seva primera producció europea, ha proposat un excel·lent drama familiar inspirat llibèrrimament al clàssic migmetratge d'Albert Lamorisse, *El globo rojo*. Hou se separa de l'original, un conte fantàstic sobre l'amistat entre un nen i un gran globus, per observar melangiosament la vida d'una família vagament desestructurada. I sempre mantenint les constants expressives pròpies de l'autor: la tendència al tarannà contemplatiu i a les preses moderadament llargues i un tractament dels personatges que defuig subratllats i obvietats.

Els responsables ofereixen imatges i seqüències de gran bellesa, nascudes de la contemplació d'una quotidianitat esteticitzada, però aquesta tendència al preciosisme formal no implica un plantejament d'idil·li: els adults francesos protagonistes són grisos, amb tendències narcisistes i egocèntriques, capaços de cometre actes mesquins. A mesura que l'espectadora s'endinsa en aquestes vides i es deixa arrossegar per les imatges i per una commovedora banda sonora de piano solista, el conjunt comença a desprendre una rara mixtura de desolació i sumptuositat. I és que,

El viaje del globo rojo

Edició especial (Manga Films-Notro Films, 2009).
Director: Hou Hsiao-hsien.
Guionistes: Hou Hsiao-hsien, François Margolin.
Durada: 108 minuts.

tot i l'acurat distanciament visual amb què es presenten les situacions esparses que fan evolucionar les relacions entre personatges, hi trobem implícita la crítica vers el context -no terrible, però sí manifestament millorable- en què creix un nen que difícilment creuarà en la màgia -per molt que la seva mare es dediqui al teatre de titelles- com sí que feia el protagonista del film de Lamorisse.

DVD

La malaltia de la teta espantada

La teta asustada

(Cameo, 2008).
Directora i guionista:
Claudio Llosa.
Durada: 94 minuts.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Diu que De Fausta pateix la malaltia de la teta espantada, transmesa per la llet d'una mare que va ser víctima d'una violació durant la guerra civil al Perú. Vivint una realitat de pors i bloquejos emocionals, aquesta dona jove haurà d'obrir-se al món per poder pagar l'enterrament de la seva mare al poble on va néixer.

Film peculiar, tan lacònic com la seva protagonista, *La teta asustada* encreu l'austeritat expositiva amb les pinzellades de realisme màgic o de poètica sensualitat visual. Al rerefons, hi resta un conflicte polític passat que s'aborda e-lipticament i que no s'oblida, tot i que aquesta acabi essent la història d'una superació personal: ja no hi ha lluita armada, però sí explotació econòmica i social.

, expressions

LIBRES

De la bellesa inquietant de la tenebra

La baixada als inferns de la mà del poeta Arcediano

Si decidíu acostar-vos al nou llibre de J. A. Arcediano, pregunteu-vos abans si us han fascinat mai les ombres de dins. Demaneu-vos si esteu disposats a perdre-us, a renunciar a la redempció, a assumir una certa derrota. Pregunteu-vos si temeu conèixer la veritat del fred.

Sònia Moll
expressions@setmanaridirecta.info

si, en un rampell de temeritat o d'escepticisme, decidíu acompanyar el poeta en aquesta particular davallada als inferns, deixeu de banda qualsevol temptació de fatxenderia, qualsevol presumptuositat intel·lectual: perquè quan llegiu la cita de Dante que obre el llibre, "*¿Quién es el que sin muerte camina por el reino de los muertos?*", i us digueu, mentre dibuixeu un mig somriure suficient, "ves per on, una altra versió de, vejam si té res de nou a dir", perdeu ben aviat les ganes de riure. I en tombar la pàgina, us colpirà la rèplica, contundent i sense concessions: "*¿Quién es el que, sin aparente vida, camina por el reino de los vivos?*". I potser fareu un pas enrere.

Però si enfileu la paradoxa, ja del tot despullats de prejudicis, entrareu de ple en un món en lluita, un desgavell poblat d'éssers obscurs que han convertit el poeta en el no-mort obligat a viure sense estar viu. I tanmateix, ell ja estava mort d'abans, ja caminava "*sin aparente vida*" pel regne dels vius, i ho invoca a crits, "*Caín, Caín, retira tu puñal que ya estoy muerto*", i us obligarà a mirar-vos la pròpia vida i a fer-vos la pregunta temuda. Poesia que interpel·la. Esteu disposats a caminar aquests versos?

Sense marxa enrere

Semblarà, potser, que el poeta us vol aplanar el camí, reduir el neguit amb una primera temptativa de salvar-se, un assaigü lleu, que sap el fracàs i fracassa. Perquè, de què li serveixen els tímids intents de salvar-se, si té la certesa que, quan els altres viuen, ell és mort? I escull l'opció irrompible, aquesta "*decisión del no-muerto*", d'assumir el món que li pertany. I us explicarà amb detall, gairebé cinematogràfic, d'una força plàstica intensíssima, com viu un no-mort, com viu ell, el desterrat. I viu així: amb hores sense somnis, sense desitjos, sense vida, però sense el descans de la mort, sense rumb. Voldreu continuar llegint?

Perquè, per si no n'hi hagués hagut prou amb el retaule que descriu aquest món subterrani, us

colpiran, seguits i sense pausa, com una metralladora, dos poemes que us faran saber que ja no hi ha marxa enrere. I de nou, sense treva, les preguntes: Ens vampiritzem els uns als altres? En podem dir alleujament, d'aquest reconèixer-nos en els altres no-morts?

I necessitareu respirar, com el poeta, en aquest moment en què reconegueu l'horror d'aquest regne obscur: us preguntareu, com ell, lleument, si hi ha alguna esperança de salvació. I la resposta tindrà el cognom de l'inexorable. El destí, que ja apareixia a *Los bosques de Wisconsin* amb un aire de desolació, torna a fer-se present aquí amb una pinzellada violentament més tràgica, més densa.

La bellesa inqüestionable de la foscor

Potser sí, que és un alleujament reconèixer-se en els que van passejar pel regne dels vius sense vida aparent, els del destí tràgic, tan paral·lel al del poeta que es complau a convidar-nos a passejar pel panteó de família. Tot un regal. Arcediano en sap, de fer epitafis, i si no, vegeu la *plaquette On el xiprer vigila*, de Papers de Versàlia, i busqueu-hi el seu i assaboriu-lo. Després, jugueu a endevinar, del panteó, quines vides s'amaguen darrere les sigles i els versos epigramàtics. I qui ho sap, potser oblidareu l'infern. O no.

I quan finalment arribareu als llimbs, que us recordaran que el trànsit és l'experiència més dolorosa, la transgressió del poeta arribarà a desafiar Déu amb una força sacrílega que posa els pèls de

La verdad del frío

Autor: José Antonio Arcediano.
Editorial: La Garúa.
Barcelona, 2009.
IV Premi Internacional de Poesia Màrius Sampere 2008.

punta. Déu caníbal, déu vampir que busca un altre coll per condemnar-lo a la vida sense vida.

Però no haureu llegit amb atenció *La verdad del frío* si no us adonàveu de la bellesa inqüestionable d'aquest regne de la foscor, que sedueix, atrapa i subjuga. Un privilegi, que fareu bé de no perdre-us, d'acompanyar el poeta en aquesta davallada als inferns que omple l'imaginari d'una bellesa estranya, fosca, del regne de les tenebres.

EL REBOST

Els secrets de la ceba

Joan-Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

Darrere la seva aparença humil i intrascendent, la ceba atresora innombrables virtuts medicinals i gastronòmiques entre els finíssims tals que la vesteixen. Fem un petit repàs de les seves propietats i us convidem

a tastar una recepta exquisida i econòmica. Acostumada al paper d'actriu secundària en salses i sofregits, el plat que us presentem suposa el salt definitiu de la ceba al protagonisme de les taules més selectes. De sopes de ceba, n'hi ha tantes com cuineres, però aquesta és realment per llepar-se els dits. Comencem fent farmaciola.

Alguns remeis casolans

La ceba ajuda a evitar la formació de coàguls. Indicada en el tractament de malalties circulatories com l'arteriosclerosi, l'excés de colesterol, la hipertensió, l'angina de pit i d'altres relacionades amb una mala circulació com les hemorroides.

Deixem macerar 300 grams de ceba en un litre d'aigua durant 12 hores. En prenem 3 gots al dia.

Diurètica. Resulta molt adequada per tractar el reumatisme i l'acumulació de líquids.

Vi de ceba. Ratllem 300 grams de ceba, els barregem amb 100 grams de mel i diluim la mescla en un litre de vi blanc. En prenem de 2 a 4 cullerades soperes al dia.

Facilita la digestió quan es menja crua perquè estimula la

vesícula, el pàncrees i el fetge, tot i que la gent que pateix hiperclorhidria (excés d'àcids gàstrics) ha d'evitar menjar-la crua.

Les seves propietats antisèptiques i bactericides la converteixen, juntament amb l'all, en un dels millors remeis naturals per combatre processos infecciosos de l'aparell respiratori (grip, bronquitis, faringitis, etc) i digestiu (putrefaccions intestinals, diarrea, etc).

Xarop de ceba. Coem la mateixa quantitat de ceba que d'aigua durant una hora. En acabat, hi afegim 1/5 part del total de mel i ho mescllem bé. En prenem 3 tassetes al dia. També podem fer bafs de ceba en aigua bullint i deixar-se una ceba tallada a la tauleta de nit.

Una sopa amb la ceba de protagonista

Sopa de ceba (per 6 persones)
250 grams de ceba, 150 grams de formatge Gruyère, dos litres de brou, de 2 a 4 ous, 1 cullerada de farina, 12 llesques de pa sec, 3 gotets d'Armagnac (qualsevol conyac anirà bé), 50 grams de mantega, sal i pebre.

En una paella de fons gruixut, fonem la mantega -la podem substituir per quatre o cinc cullerades soperes d'oli d'oliva- i hi ofeguem la ceba tallada a trossos. La salem. L'hem de coure una bona estona, a foc mitjà, sense oblidar-nos de remenar-la sovint amb una cullera de fusta. La ceba va perdent l'aigua i comença a enrossir-se i a caramel·litzar-se. No s'hi val córrer, esperarem fins que la ceba sigui d'un color caoba fosc, ben confitada, amb una textura melosa. Llavors, hi afegim la cullerada de farina, la barregem bé amb la ceba i esperem que es comenci a torrar. En aquest moment, aboquem un cullebot de brou fred i el barregem amb força. Ho escalfem i continuem remenant fins que el brou redueixi i es formi una massa espessa, que di-

luim afegint-hi mig litre més de brou. Fem que bulli i ho posem en una olla. Hi afegim la resta del brou, hi posem pebre i ho deixem coure -l'olla tapada- a foc lent durant mitja hora. Ho colem i retirem la ceba. Només farem servir el brou fumant, que es torna bru i té gust de ceba caramel·litzada.

A part, en una cassola petita, escalfem el conyac, el flamegem, el deixem cremar fins que s'apagui tot sol i el reservem.

A la sopera on servirem la sopa -en el seu defecte una altra olla- batem els ous i els barregem amb el formatge que haurem acabat de ratllar i el pebre.

Fem bullir el brou i hi afegim el conyac, llavors l'aboquem poc a poc a la sopera mentre remenem amb força i sense parar. La sopa ha de quedar blanca, lletosa.

Entretant, ja haurem torrat les llesques de pa sec amb una mica d'oli d'oliva. En posarem un parell a cada plat i servirem la sopa ben calenta.

Una copa de xerès sec serà un acompanyament ideal.

Recomanem

TARRAGONA

del 14 de novembre al 12 de desembre
**CICLE DE XERRADES
 DE MEMÒRIA LLIBERTÀRIA**

Ateneu Llibertari Alomà. C. Misser Sitges, 9.

14 novembre. Moviments autònoms durant la transició, amb Miquel Amorós.
21 de novembre. El moviment al camp de Tarragona des de la transició, amb Joan M. Rosich.
28 novembre. Revolució social durant l'anomenada Guerra Civil, amb Galo A. Romero.
4 desembre. Maquis i anarquisme: la resistència llibertària durant el franquisme, amb Josep Cervelló.
12 desembre. Història del feminisme anarquista des del 1931, amb Dolors Marín.

Organitza: Memòria de Peix
 Per qualsevol cosa que vulgueu: mdepeix@gmail.com

BARCELONA

Dijous 12 de novembre
**TALLER COM CONSTITUIR
 UNA COOPERATIVA DE TREBALL**
 18:30h. Al Centre Social de Sants. C. Olzinelles, 30.

Taller obert i pràctic per constituir cooperatives de treball. Amb membres d'Ara.coop, la cooperativa que ajuda a constituir cooperatives i la gent de Fil a l'agulla, una cooperativa de treball constituïda recentment.

Organitza: Projecte Barri Cooperatiu
 Mira també: www.sants.coop

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

ALACANT

17 i 18 DE NOVEMBRE
**Jornades de Desavinences
 identitàries**
 Universitat d'Alacant
 www.grupoqk.tk

BARCELONA

DIVENDRES 13 DE NOVEMBRE
**Jornades 'Balcans,
 la cooperació pendent -
 Balcans, l'Europa invisible'**
 IGMANC. Fonollar, 14.
 Amb experts vinguts dels Balcans i amb les veus experimentades d'aquí. Les places són limitades.
 Organitza: IGMAN-Acció Solidària
 www.igman.cat

**Jornades 'Construïm una
 mediterrània per la pau, la
 justícia i la dignitat dels pobles'**
 Amfiteatre de l'EMED.
 C. Girona, 20.
 Organitza: SODEPAU i Fundació
 Desenvolupament Comunitari

**Cicle d'Autoformació 'Ciudadanas,
 Metrópolis, Commonfare'**
 19:30h. EXIT-Chiringuito Metropolitano. C. Sant Martí, 11.

Financiació cooperativa

21h. C. Casanoves, 17.
 Presentació d'*El Cosmonauta*, de Riot Cinema Collective, una pel·lícula finançada en comú perquè tothom la pugui usar com vulgui.
 www.elcosmonauta.es/

DISSABTE 14 DE NOVEMBRE

Escola de Tardor de la COS
 Universitat Lliure La Rimaia. C. Casanova, 17.
 El preu de les jornades serà de 9 euros. Per les inscripcions, cal que envieu un mail a: cos.barcelones@gmail.com
 Coordinadora Obrera Sindical
 www.sindicatcos.cat

DIUMENGE 15 NOVEMBRE

Taller de Màscara Neutre
 18h. La Teixidora. C. Marià Aguiló, 35.
 Les places són limitades, confirmeu assistència a:
 rebelartt@gmail.com
 rebelartt.wordpress.com/

DILLUNS 16 DE NOVEMBRE

Col·loqui 'La Marxa Mundial de les Dones: una dècada d'accions feministes internacionals per canviar la vida de les dones i construir un altre món'

19 h. CCDFB.

Sant Pere Més Baix, 7.
 Amb Miriam Nobre, activista feminista brasilera i coordinadora internacional de la MMM.

Taller 'Eines informàtiques aplicades a projectes culturals'

18h. Antic Teatre.
 C. Verdader i Callís, 12.
 Impartit per Francesco Russo.
 Durarà fins el divendres 20 de novembre. Preu: 65 euros.

DEL 16 AL 22 DE NOVEMBRE

VI Homenatge a Manuel Vázquez Montalbán
 Centre Cívic de Vallvidrera - Manuel Vázquez Montalbán
 C. Reis Catòlics, 16.
 www.ccvazquezmontalban.com
 Organitza: Associació Mont d'Orsà de Veïns de Vallvidrera

DIMECRES 18 NOVEMBRE

Francesc Ferrer i Guàrdia: 'La renovació pedagògica i l'Escola Moderna'
 19h. La Barraqueta. C. Tordera, 34.
 hi intervindrà Pere Solà Gussinyer, catedràtic de pedagogia de la UAB i especialista en la figura de Ferrer i Guàrdia.

BORDILS

DISSABTE 14 DE NOVEMBRE
Reinauguració de La Pioixa

CARDEDEU

DIMARTS 17 NOVEMBRE
'El tresor de les llavors'
Xerrada sobre la selecció i la conservació de llavors
 19:30h. Casal de Joves La Fusteria. C. Llinars s/n.
 A càrrec de Miquel Àngel Angelats, membre de la Xarxa de Llavors del Vallès Oriental.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

DIUMENGE 15 NOVEMBRE
Pel·lícula 'El Resplandor'
 19h. CNT-AIT Cornellà i Comarca.
 C. Florida, 40. www.cnt.es/cornella

DIMECRES 18 NOVEMBRE

'Crisis, revuelta y revolución'
 18:30h. Seu de la CGT Baix Llobregat. Carretera d'Esplugues, 46.
 Conferència-debat: *Durruti y la revolución social*. Hi intervindrà Miquel Amorós.
 www.enxarxa.com/CGT/convocatories/cartell%20exposicions-NOU.pdf

FIGUERES

DIUMENGE 15 DE NOVEMBRE
**3er Mercat d'Intercanvi
 Salvem l'Empordà**
 10h. Plaça del Gra
 Organitza: Salvem l'Empordà

MAÇANET DE CABRENYS

14 i 15 DE NOVEMBRE
1ª Pedalada de l'estraperlo
 Mes informació: 615 330 974
 jep@masdh.com

MANRESA

DISSABTE 14 DE NOVEMBRE
Jornada de denúncia sobre la situació que està patint el company Amadeu Casellas
 18h. CNT-AIT Manresa.
 C. Jorbetes, 15.
 Xerrada informativa de la seva situació. A les 22h. Concert.

TARRAGONA

DIMECRES 18 DE NOVEMBRE
Cinefòrum, Cicle Dona: 'MOO-LAADÉ', d'Ousmane Sembene.
 20h. Ateneu Llibertari Alomà.
 C. Misser Sitges, 9.

Sortim de casa

BADALONA

Dijous 12 de novembre
**MANIFESTACIÓ PER
 EXIGIR EL RETORN
 DELS ESPECIALISTES
 I DISPOSAR D'UN SERVEI
 MÈDIC DE 24h. CADA DIA
 DE L'ANY**

19h. Plaça Trafalgar

Convoca: Associacions de Veïns i Veïnes de Llefià i La Salut

MOLINS DE REI

Divendres 13 de novembre
**CONCENTRACIÓ PER
 LA LLIBERTAT
 D'AMADEU CASELLAS**

20:30h. Plaça de l'ajuntament

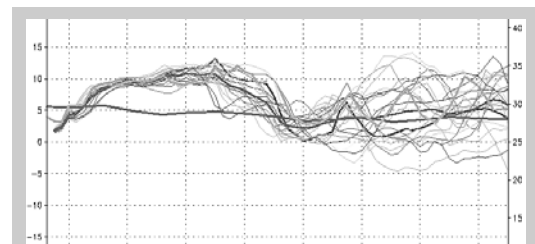
www.llibertatamadeu.blogspot.com

BARCELONA

Dijous 12 de novembre
**CONCENTRACIÓ
 CONTRA LA REPRESSIÓ
 AL MOVIMENTS
 ESTUDIANTILS**

19h. Plaça Universitat

Organitza: Grup Denúncia 18M

La corba de les temperatures marcarà una clara tendència a l'alça fins el dimarts 17

Ventades molt fortes i baixada de temperatures. Aquesta ha estat la tònica dominant de la setmana passada. Ara toca una pausa. Durant la propera setmana, ens abraçarà una extensa falca anticiclònica que portarà un temps majoritàriament assolellat i una pujada considerable dels termòmetres. El vent perdrà la seva força i s'imposarà la calma. Les nits continuaran essent molt fredes, especialment a les comarques interiors. A la costa, el migdia serà força suau.

ritàriament assolellat i una pujada considerable dels termòmetres. El vent perdrà la seva força i s'imposarà la calma. Les nits continuaran essent molt fredes, especialment a les comarques interiors. A la costa, el migdia serà força suau.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

José de Echave DOCTOR EN ECONOMIA I PRESIDENT DE L'ONG COOPERACIÓN AL PERÚ

“La massacre de Bagua ha deslegitimada la privatització del sòl”

El Perú es guareix de la massacre de Bagua, el municipi de l'Amazones on, el juny passat, desenes de camperols van ser assassinats mentre defensaven les seves terres davant l'intent del govern de cedir-les a una multinacional minera. Un dels analistes més lúcids d'aquest fenomen és José de Echave, assessor de Tierra y Libertad, el nou partit vinculat als moviments populars del nord del país. Per Echave, doctor en Economia per la Universitat de París, la lluita contra l'activitat predadora de la indústria és clau per situar Amèrica Llatina en un escenari de pau i de justícia social.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina rellevància té la indústria minera al Perú?

Representa el 60% de l'exportació, amb un nivell de creixement anual del 8% durant la darrera dècada. Les seves reserves de plata, plom i coure se situen entre les principals del planeta.

També ha crescut la seva expansió?
Ho ha fet simultàniament a zones noves i a d'altres on ja existia i això ha provocat que el 90% dels conflictes socioambientals estiguin vinculats a la mineria.

Com afecta la liberalització?
S'aplica sense respectar les necessitats socials, ja que les concessions deixen la responsabilitat d'executar els plans a les empreses, que majoritàriament obvien si l'extracció provocaria la diàspora per l'abús dels recursos naturals.

En quin context es produeix?
Fins als anys 90 es considerava un sector clau pel desenvolupament del país, però, a partir de l'etapa Fujimori, s'aproven lleis que obren la veda a la privatització del sòl. El problema ha estat que les normes posteriors han aprofundit les concessions a les indústries mineres, fet que ha provocat episodis tan greus com el de Bagua, a la selva amazònica.

Quin perfil tenen les empreses multinacionals?

Segons les estadístiques del govern, la majoria provenen del Regne Unit, dels Estats Units, d'Austràlia i del Canadà. Darrerament, s'han incrementat les xineses, amb una tendència a l'alça.

Es pot corregir tot això en un país on la corrupció és tan present?

És difícil. Hi ha pistes que indiquen la connivència de l'executiu en la concessió de llicències. A més a més, moltes entregues no han revertit en

ALEX ROMAGUERA

beneficis per l'Estat i tampoc s'ha produït un seguiment en l'execució de projectes. En el cas dels hidrocarburs, per exemple, se sap que membres del govern van atorgar permisos a dit a una determinada empresa.

En quin aspecte és més nociva l'extracció?

Per la seva tradició, manquen polítiques destinades a resoldre els problemes de salut. Així ho demostra un informe del govern, segons el qual el 90% dels infants andins presenta un índex de plom a la sang quatre vegades superior al recomanat per l'Organització Mundial de la Salut (OMS).

I en relació a l'ecosistema?

Destaca el malbaratament dels recursos hídrics, contaminats per damunt dels estàndards permessibles, que ja són molt laxos: un greuge que el govern d'Alan García no ha pal·liat. Més aviat el contrari. Encara plana el cas de Cajamarca, on el vessament de mercuri va destruir una àmplia zona poblada... i el d'altres explotacions que devoren els recursos necessaris per les comunitats.

En quina mesura ha modificat les formes de vida?

Hi ha casos en què el teixit social ha desenvolupat estratègies per respondre els embats de la mineria. Com a Tambogrande, un conflicte que va desvetllar un moviment molt potent, tant pel que fa a la resposta com a la capacitat per avaluar l'impacte ecològic. Però també hi ha llocs on preval la idea que aquestes actuacions contribueixen al progrés.

Han aconseguit vertebrar les lluites?
Sempre hi ha una relació asimètrica que farà necessària la implicació dels sectors acadèmics i d'altres

poblacions, sobretot per no limitar els conflictes a qüestions laborals, sinó a la qualitat de vida i a la super- viabilitat ambiental de tot el país. Una estratègia que, amb l'episodi de Bagua, ha servit per deslegitimar els convenis amb les transnacionals i l'agenda programàtica del govern.

Hi ha capacitat per modificar el debat institucional?

Tothom reconeix que aquesta massacre ha activat el debat i ha obligat a l'arbitratge internacional. De tota manera, la influència exterior és relativa, ja que la desconexió entre la societat civil i el poder impedeix que aquesta interlocució funcioni com caldria.

La victòria de Tambogrande tampoc no ha frenat les indústries?

Podríem dir que hi ha un empat tècnic, i cada situació pot derivar en una resposta diferent. Algunes mobilitzacions permeten ser optimistes, però la manca de voluntat política indica que som lluny de frenar la voràgine predadora de les empreses.

L'opacitat dels mitjans fa que les indústries guanyin per inànic?

Caldrà veure si les eleccions locals i regionals de 2010 canvien aquesta tendència, ja que l'aparició de noves forces pot afèblir els partits estatals i, de retruc, les seves polítiques. Poden modificar dinàmiques tan importants com l'explotació dels recursos naturals.

Ollanta Humala és l'altaveu del malestar?

Els últims presidents també defensaven l'aturada de les extraccions, però, a la pràctica, res de res. L'esperança es troba en líders com el sacerdot Marco Arana, impulsor de Tierra y Libertad i un dels activistes de refe-

rència en la lluita per la democràcia participativa. No obstant això, cal que l'esquerra trobi aliances amb sectors amb els quals pugui defensar noves pràctiques polítiques. Sense aquesta agenda comuna, no hi haurà possibilitats de canvi.

Es criminalitza la dissidència?

S'estigmatitzen les veus crítiques presentant-les com actors que s'oposen a qualsevol avenç i això dificulta el consens per desbloquejar el conflicte.

No n'hi ha prou amb les protestes regionals?

És un conflicte global. I més en l'activitat minera, que ha augmentat més del 50% a Xile, a l'Argentina o a Mèxic. Però no només a l'Amèrica del Sud, també a l'Àfrica, on la irrupció de l'economia xinesa ha multiplicat les extraccions.

En quina mesura es plantegen energies renovables?

El canvi climàtic ha obert una escletxa dins l'agenda política, especialment al Perú, un país molt vulnerable a l'escalfament global, on els lobbies pressionen per recuperar les centrals nuclears i altres fonts agressives, conscients de la demanda social perquè s'adoptin pautes ecològiques.

Malgrat tot, preveu un canvi de cicle?

Dependrà de si l'esquerra acumula forces i es consolida. No podem quedar-nos en una simple renovació de persones perquè, tot i el pas de la dictadura a la democràcia, les regles han continuat intactes. Calen alternatives des de la base i amb una agenda capaç de transformar la realitat. Necessitarem victòries a curt termini per guanyar la batalla a llarg termini.

. LA COLUMNA

1947

Matthew Tree
opinio@setmanaridirecta.info

Sense voler alinear-nos ni amb els comentaristes acríticament pro Israel ni tampoc amb els que són acríticament anti Israel, potser no estaria de més, ara que es torna a parlar del conflicte al Pròxim Orient, fer un cop d'ull als seus orígens recents, és a dir, a l'any 1947, quan l'ONU va votar a favor d'un pla de partició segons el qual hi hauria dos estats al Pròxim Orient, un per als jueus i un altre per als àrabs. Israel, segons aquest pla, hauria estat la meitat de gran del que és ara i Jerusalem s'hauria trobat en territori àrab, però sota jurisdicció internacional. Doncs bé, aquest pla, acceptat pel Yusev (la comunitat jueva a Palestina), va agafar els àrabs de la zona força desprevinguts: el líder de l'incipient moviment nacional palestí, Haj Amin al-Husseini (que havia estat un amic personal de Hitler i Himmler i un membre honorari de l'SS) volia eliminar els jueus com fos i crear un estat palestí al territori sencer, cosa de la qual els estats àrabs no volien ni sentir parlar. D'altra banda, quan, el 1948, va esclatar el conflicte entre l'estat d'Israel el dia en què aquest es va fundar, els exèrcits d'Egipte, Síria, Jordània, el Líban i l'Iraq van fer

El 1947 l'ONU va votar a favor d'un pla de partició segons el qual hi hauria dos estats al Pròxim Orient

camí cap a les fronteres israelianes. Ara bé, lluny de crear un estat palestí, els estats àrabs volien annexar tant Israel com Palestina per als països respectius. Quan aquests estats van perdre la guerra, només Egipte i Jordània es van sortir amb la seva i van ocupar Gaza i Cisjordània, respectivament, fins al 1967, any en què van tornar a perdre una altra guerra contra Israel. Això explicaria perquè no només els governs conservadors israelians sinó també molts dels estats àrabs, conservadors tots ells, han estat històricament en contra de la creació d'un estat palestí, ja que això -per als àrabs- comportaria la fi de les seves antigues ambicions territorials i, a més a més, el reconeixement obligatori d'Israel, el seu boc expiatori habitual. (La font principal d'aquest article, per cert, és 1948, el nou llibre de l'historiador Benny Morris, excoïat per tots els conservadors israelians per haver destapat les atrocitats comeses per les tropes del Tzahal durant aquella primera guerra).